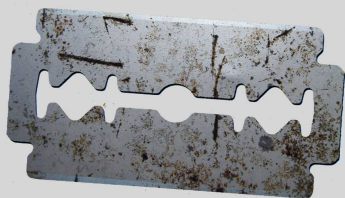
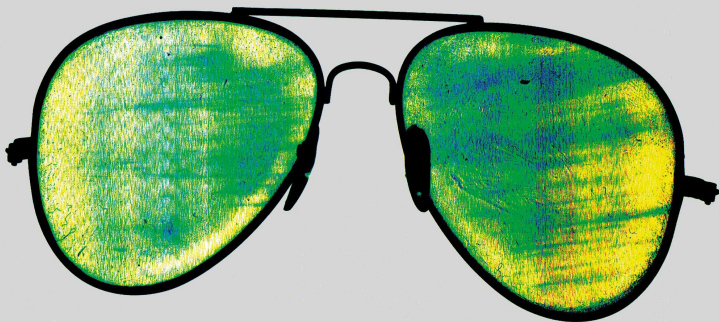

TAK TROCHU ŠÍLENÍ

JEFFERY DEAVER

TAK TROCHU ŠÍLENÍ

JEFFERY DEEVER

2014

Copyright © 2014 by Jeffery Deaver
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TROUBLE IN MIND

přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Darina Mikulenková

Korektura: Milena Nečadová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-979-0

POZNÁMKA AUTORA

Beletrii jsem začal psát ve zralém věku jedenácti let. Někdy tvrdím, že mým prvním počinem byl román, protože jsem svůj opus rozdělil do kapitol (dvou) a opatřil obálkou s ilustrací, kterou jsem si nakreslil sám. Jenže jak se říká u nás v Severní Karolíně: To, že kočka vrhla mladé do košíku s prádlem, ještě neznamená, že kořata jsou ponožky.

Tím, co jsem tehdy před padesáti lety napsal, byla ve skutečnosti povídka, ať už jsem to nazýval jakkoliv.

V povídkách jsem vždy nacházel zalíbení a o spisovatelském řemesle jsem se toho hodně dozvěděl díky četbě povídek Edgara Allana Poea, Conana Doylea a Raye Bradburyho, abych jmenoval alespoň pár autorů. Také dnes píšu povídky s velkou chutí. Pevně věřím, že nejdůležitějším cílem jakéhokoliv vypravěčského aktu je v maximální míře citově strhnout publikum. Nechci si po přečtení knihy nebo zhlédnutí filmu pomyslet: Vida, to ale bylo zajímavé. Chci si pomyslet: Panebože, potřebuju se uklidnit, zhluboka se nadechnout, dopřát stehům v boku trochu klidu po výbuších nekontrolovatelného smíchu nebo počkat, až se mi přestanou hrnout slzy z očí. Zkrátka a dobře chci být uměním a zábavou uchvácen.

V románech se této úrovně vypjatosti dosahuje tím, že se vytvoří mnohorozměrné postavy a ty se pak nechají vrhnout do toboganu vedlejších zápletek, kde se to hemží zvraty a kde

se vyhrocují konflikty, až se nakonec hlavní konflikt vyřeší (*nenávidím* nejednoznačné konce!) U povídek nemá autor na realizaci tohoto receptu dost času ani prostoru. I povídka však musí uchvacovat, vtahovat do děje. Co tedy s tím?

Odpověď zní, že se musí jít rovnou na dřevě nějakým šokujícím zvratem nebo překvapením, zkrátka něčím nečekaným.

Jeden příklad za všechny: moje románová verze *Lassie* by měla podobu mnohovorstevnatého příběhu o Timmy, o kolii, o rozvráceném dětství a o hanebných zájmech firem, které vrtají studny, kde by je vrtat neměly. Po představení několika vedlejších zápletek bychom se prokousali až k nervy drásajícímu závěru, kde se Timmyho díky bohu podaří vytáhnout ze studny a Lassie najde důkazy, díky nimž skončí zlí developeri ve vězení.

Ó, jaká radost!

Moje povídková verze by vypadala takto: Chlapec vězí ve studni. Střih: Lassie zběsile pádí přes pole. Střih: Timmy se každou chvíli utopí. Vtom se nad okrajem studny objeví pac-ka. Chlapec ji popadne a nechá se vytáhnout z mrazivé vody. Střih: Lassie o kilometr dál stále honí veverku, kterou se snaží už deset minut chytit. Střih: Timmy stojí u studny před velkým vlkem, který ho před chvílí vytáhl do bezpečí a teď si hladově prohlíží svůj dnešní hlavní chod.

Promiň, chlapče.

Pro povídky v tomto výboru je zmíněný přístup typický. Myslíte si, že něco vidíte, ale ve skutečnosti – doufám – vidíte něco úplně jiného.

Pět povídek je zbrusu nových: jedna s Lincolnem Rhymem (Učebnicový případ), jedna s Kathryn Danceovou (Rychle), jedna s Johnem Pellamem (Paradise) a k tomu dva samostatné příběhy (Hra a Usmíření); čtenáři obeznámení s mou starší tvorbou nicméně zjistí, že povídka Hra je inspirovaná krát-

kým textem, který jsem před lety napsal pro časopis *Esquire* a jenž pojednával o vraždě newyorské prominentky Irene Silvermanové Kennethem a Sante Kimesovými. Také povídka *Paradice* má kořeny v příběhu, který zhruba před patnácti lety vyšel pod názvem *Switchback* v báječném časopise *Ellery Queen Mystery Magazine*. Docela by mě zajímalo, co si budete myslet o zápletce, kterou povídka *Paradice* obsahuje dnes; je to jeden z mých celoživotních favoritů.

Měl bych také zmínit, co dalšího se mi na povídkách líbí: totiž že oproti románům umožňují autorovi snáze překračovat hranice žánru. Obecně věřím v „identifikaci se značkou“ – tenhle vzletný byznysmanský výraz znamená, že autor musí dbát na to, aby jeho čtenáři věděli, co mohou po zakoupení jeho knihy očekávat. Moji čtenáři mají rádi napínavé detektivky, a tak budu dál psát kriminalistické romány, nikoliv fantasy nebo science fiction.

Povídky však nevyžadují ze strany čtenářů takový citový vklad. Snadno tedy mohu v jednom či dvou případech vykročit z brázd žánru, aniž fanoušci ztratí jistotu, že můj příští román bude opět plný vražd a zašmodrchaného děje, který ode mě očekávají.

Dvě povídky v této sbírce, *Terapeut* a *Navždy*, překračují hranice žánru a stojí na pomezí okultna. (Nebo snad ne?)

Vítám vás tedy u třetího výboru svých povídek. První dvě antologie se jmenovaly *Panoptikum* a *Vrahem může být kdokoliv*. Když jsem vymýšlel název tohoto dílu, rozhodl jsem se zvolit titul, který bude jasně vystihovat řadu postav, s nimiž se na těchto stránkách setkáme – a leckdo možná řekne, že i autora samotného.

Beru to jako lichotku.

J. D.

RYCHLE

Právě se chystali zhlédnout chobotnici, když jí přišla textová zpráva, že za dvě hodiny zemře dvě stě lidí.

Kathryn Danceová málokdy dostávala textové zprávy s vykřičníky – v policejní branži bylo zvykem nedávat najevo emoce –, a tak si ji okamžitě přečetla. A pomocí rychlé předvolby na tlačítku tři zavolala do kanceláře.

„Ahoj, šéfová,“ ozval se v iPhonu mladý mužský hlas.

„Podrobnosti, Týdžej.“

Nad hlavou se jí ozvalo:

„*Držitelé vstupenek na třináct třicet necht' se dostaví ke vstupu, prosím.*“

„Mami!“ Hlas malé holčičky zněl naléhavě. „To jsme my.“

„Vydrž vteřinku, miláčku.“ Danceová si opět přitiskla telefon k uchu. „Povídej.“

„Promiň, šéfová, ale je to zlý,“ prohlásil Týdžej Scanlon. „Volali mi ze severu.“

„Mamí...“

„Nech mě mluvit, Mags.“

„Abych to zkrátil, tak v Alamedě monitorovali tu domácí separatistickou organizaci, která tam plánuje útok.“

„Já vím. Bratři svobody. Sídli v Oaklandu, hlásají nadřazenost bílé rasy a vystupují proti vládě. Jejich vůdce Osmond Carter byl minulý týden zatčen a oni hrozí odplatou, pokud ho policie nepropustí.“

„Tak tys to věděla?“

„Ty nečeš celostátní deníky, Týdžeji?“

„Chystám se.“

„... *akvárium v Montereyském zálivu se může pochlubit největším exemplářem Enterocarpus doffleini v celé severní Kalifornii. Vystavený jedinec váží téměř pětapadesát kilogramů! Jsme přesvědčeni, že pohled na našeho dočasného návštěvníka v jeho speciálně vytvořeném prostředí ve vás zanechá hluboký dojem.*“

„Dobrá. Tak o co jde?“ Danceová mluvila naléhavě, neboť se s dětmi blížila k výstavnímu sálu. Čekali tu už pětáctýřicet minut. Koho by napadlo, že zrovna chobotnice bude takovým lákadlem?

„Všichni si mysleli, že tahle bojůvka zaútočí někde tam,“ pokračoval Týdžej. „V Alamedě, Contra Costa, San Francisku – jenže možná je tam pro ně moc horká půda. Oaklandská policie má uvnitř skupiny informátora, který jim prozradil, že dva členové přijeli sem na jih a něco tu kujou. A...“

Danceová mu skočila do řeči: „Něco tu kujou. Co to znamená?“

„Nějakej útok. Práskač neví, co to má přesně bejt. Možná improvizovaná výbušnina, možná chemickej útok. Biologickej nejspíš nebude, ale ani to není vyloučený. Nicméně počet obětí je předem danej. Plus minus dvě stovky, jak jsem ti napsal v textovce. To je potvrzený. A ať je to, co chce, už je to rozjetý: pachatelé to nastražili a teď se vracejí domů. Podle informátora má k útoku dojít ve čtyři.“

Za dvě a půl hodiny. Ani ne. No páni...

„Máš informace, kdo má být obětí? Nebo kde má k tomu útoku dojít?“

„Vůbec nic,“ hlesl Týdžej Scanlon.

„Ale řekl jsi, že se odněkud vracejí.“

„Jo, usmálo se na nás štěstí. Pořád je šance, že je čapnem. Ten informátor nám totiž prozradil, v čem jedou – ve světle modrým Fordu Taurus z roku dva tisíce. Dálniční hlídka jedno takový auto zahlídla v Marině a vydala se za ním. Jenže řidič jim ujel. Nejspíš to byli oni. Všichni teď celou oblast prohledávají. I federálové se do toho zapojili přes místní pobočku. Vydrž, šéfová. Něco mi přišlo.“

Danceová náhodou zvedla hlavu a spatřila vlastní odraz ve skleněném panelu, na jehož protějščí straně se vznešeně a bezstarostně vznášeli elegantní i trochu strašidelní mořští koníci. Na chvíli se zadívala na svůj úzký obličej podobný Cate Blanchettové i na své vlasy stažené do culíku zelenočernou elastickou stuhou, kterou jí tam dnes ráno instalovala desetiletá dcera – právě ta, která teď netrpělivě přešlapovala vedle ní. Její bratr Wes, dvanáctiletý rozčepýřený klučina, stál kousek od nich a hlavonožci ho bez ohledu na velikost zajímali o poznání méně než zhruba čtrnáctiletá odměřená dívka, která by měla být rozteskávačkou, pokud jí už nebyla.

Danceová měla na sobě džíny, modrou hedvábnou halenku a příjemně teplou béžovou vestu. Na Montereyském poloostrově dnes bylo slunečno, ale počasí tu dokázalo být velmi vrtkavé. Hlavně kvůli mlhám.

„Mami, už nás volají,“ zopakovala Maggie pronikavým hlasem, jehož vysoká poloha velmi dobře tlumočila rozhořčenost.

„Minutku, tohle je důležité.“

„Nejdřív to byla vteřinka. Teď už je to minuta. Ježíši. Jedna-
dvacet, dvaadvacet...“

Wes se usmíval směrem k roztleskávačce, ovšem nikoliv na ni.

Fronta se začala posouvat vpřed a vtahovat je do podmanivé blízkosti Hlavonožce století.

Týdžej se vrátil na linku. „Jo, jsou to oni, šéfová. Ten taurus je registrovanej na Bratry svobody. Dálniční hlídka už je pronásleduje.“

„Kde?“

„V Seaside.“

Danceová se rozhlédla po potemnělé sklobetonové budově akvária. Bylo deset dní před Vánoci, děti měly prázdniny a hala praskala ve švech. Podobných turistických atrakcí byly navíc v této oblasti desítky, nemluvě o kinech, kostelích a kancelářích. Některé školy měly prázdniny, ale jiné ne. Nechystají se pachatelé například nastražit bombu v odpadkovém koši před školou? „Hned jsem tam,“ řekla Danceová do telefonu. Otočila se k dětem a zarmouceně pohlédla do jejich zklamaných obličejů. Měla teorii – možná nepodloženou –, že její dvě děti jsou na zklamání citlivější než jiné, protože nemají otce... a protože Bill zemřel náhlou smrtí. Ráno byl ještě doma, a pak už nikdy nepřišel. Proto pro ni bylo velmi těžké oznámit jim, co musela: „Je mi líto, děti. Mám velký problém v práci.“

„Ale ne, mami!“ zasténala Maggie. „Dneska je poslední den! Zítra se stěhují do San Diega.“ Rovněž Wes byl zklamaný, ačkoliv v jeho případě v tom kromě mořské fauny hrály jistou roli též krásné roztleskávačky.

„Mrzí mě to. Ale nic s tím nenadělám. Vynahradím vám to.“ Danceová si přitiskla telefon k uchu a pevným hlasem řekla Týdžejovi: „A všem hezky vyříd', ať nestřílejí, pokud to nebude absolutně nezbytné. Chci je dostat živé.“

Šum ve frontě na chobotnici rázem zcela ustal. Všichni přítomní vytřeštili oči.

Wes pohlédli na užaslou blondátou čtrnáctku a uklidnil ji: „To je v pohodě. Tohle říká často.“

Dějiště oslavy bylo zvoleno dobře. Motel Seaside v Monte-reyském zálivu stál blízko u vody severně od města. A obzvlášť příjemné na něm bylo, že na rozdíl od mnoha jiných konferenčních sálů měl tenhle velká okna s výhledem na pláž.

Carol Messnerová si nicméně všimla, že pláž má dnes ryze prosincový ráz: byla světlá a halila se do bílého oparu, v němž se vodní tříšť mísila s mlhou. Výsledek nebyl tak úchvatný jako jindy, ale výhled na pláž je vždy lepší než výhled na dálnici číslo jedna – pokud ovšem vydrží sluníčko.

„Hale,“ oslovila svého pobočníka. „Nebylo by lepší dát tam víc stolů? Ten prostor působí prázdně.“

Carol, prezidentka místní pobočky Sdružení bankéřů z centrálního pobřeží Kalifornie, byla šedesátnice a několikanásobná babička. Ačkoliv její zaměstnavatel patřil mezi velké celostátní banky, které se před pár lety tak trochu utrhyly z řetězu, ona sama neměla s cennými papíry krytými podřadnými hypotékami nic společného, a dokonce věřila, že banky jsou užitečné. Kdyby si to nemyslela, dávno by z této branže vypadla. Postupně se z ní stal živoucí důkaz dobročinné povahy světa financí. Ona i její manžel čerpali díky bankám příjemné penzijní pojištění, její dcera se zetěm rozšířili díky bankám svou firmu zabývající se grafickým uměním a zajistili jí úspěch, její vnuci mohli díky bankovním studentským půjčkám nastoupit příští rok na Stanford a UC-Davis.

Svět se točí kolem peněz, ale to je přece dobře – mnohem lépe, než kdyby se točil kolem zbraní a bitevních lodí – a Carol byla hrdá na to, že je součástí tohoto procesu. Kdyby to vnímala jinak, nemohla by se tato drobná bělovlasá žena udržet v branži šestačtyřicet let.

Hal Reskin, její pravá ruka v SBCPK, byl rozložitý muž s po-
klidným výrazem v obličeji; právník specializující se na směneč-
né a bankovní právo. Pohlédl do kouta, na který Carol ukazova-
la, a přitakal. „Asymetrické,“ prohodil. „Takhle to být nemůže.“

Carol se pokusila neusmát. Hal bral všechno, co dělal, ne-
smírně vážně a byl mnohem větší pedant než ona. „Asymetrič-
nost“ pro něj byla hřích, možná i smrtelný.

Přistoupila ke dvěma zaměstnancům motelu, kteří připravo-
vali sál na předvánoční oslavu jejího bankovního sdružení; akce
se měla konat dnes od tří do pěti hodin odpoledne. Carol za-
městnance požádala, aby přesunuli několik kulatých stolů pro
deset osob, a vyplnili tak hluchý prostor v rohu konferenčního
sálu. Muži popadli stoly a přemístili je.

Hal přikývl.

„Deasymetrizováno,“ prohlásila Carol.

Viceprezident se zasmál. To, že bral své úkoly vážně, ještě
neznamenal, že mu schází smysl pro humor.

Změřil si místnost pohledem. „Mně se to líbí. Zkontroluju
ještě aparaturu. A pak začneme s výzdobou.“

„Myslíš zvukovou sestavu?“ zeptala se Carol. „Tu už jsem vče-
ra zkoušela. Fungovala dobře.“ Protože však i ona patřila mezi
pedantské bankéře, zamířila k pódiu a zapla aparaturu.

Nic.

Zakomíhala spínačem z jedné polohy do druhé.

Jako by to mohlo pomoci.

„Tohle může být problém.“

Sledovala kabel, avšak ten mizel pod jevištěm.

„To možná ti řemeslníci,“ prohlásil Hal a zadíval se na mikro-
fony.

„Kdo?“

„Ti dva, co tu byli před půlhodinou. Tys možná přišla až
po nich.“

„Nikoho jsem tu neviděla. Myslíš Joseho s Miguelem?“ zeptala se Carol a kývla na motelové zaměstnance, kteří právě rovnali židličky.

„Ne, ty druhé dva. Ptali se, jestli se tu koná to setkání bankéřů. Řekl jsem, že ano, a oni že prý musí něco opravit pod pódium. Pár minut tam cosi kutili a pak odešli.“

Carol se otočila ke dvěma zaměstnancům v rohu. „Slyšeli jste o nějakém problému s aparaturou?“

„Ne, paní. Maria ze služeb pro hosty stará se o všechno s mikrofony a kolem. Říkala, že ráno to bylo fajn. Ale ona teď pryč.“

„Takže kdo byli ti druzí dva?“ zeptala se Carol. Když se dočkala jen prázdných pohledů, tlumočila jim, co jí řekl Hal.

„Tak to nevíme, kdo by to byl, paní. My jsme oni, Jose a já, co dělají sály.“

Hal zamířil k přístupovým dvířkům pod pódium a řekl: „Mrknu se na to.“

„Ty se vyznáš v elektronice?“ podivila se Carol.

„To se ptáš vážně? Zapojil jsem vnukovi do Xboxu Kinect. A to všechno úplně sám.“

Carol netušila, o čem její pobočník mluví, ale Hal to pronesl s takovou hrdostí, že se musela usmát. Podržela mu přístupová dvířka a on vyrazil pod pódium. „Zlom vaz.“

O tři minuty později se v reproduktorech ozvalo hlasité lupnutí a aparatura naskočila.

Carol začala tleskat.

Hal vyšel z podpalubí a oprášil si ruce. „Když tam byli ti dva chlapi, odpojili kabel. Musíme na ně dohlédnout, aby se to už neopakovalo. Podle mě se ještě vrátí.“

„Vážně?“

„Možná jo. Nechali tam totiž box s náradím a nějaké velké lahve. Nejspíš s čisticím prostředkem.“

„Dobrá. Dohlídнем na ně.“ Carol však řemeslníky vzápětí pustila z hlavy. Bylo třeba dokončit výzdobu a začít chystat prostírání. Chtěla, ať sál vypadá co nejkrásněji, až se v něm sejde všech dvě stě členů SBCPK, kteří se na toto setkání těšili celé měsíce.

Paní Štěstěna... a dobrá policejní práce.

Dálniční hlídka zadržela pachatele z Bratrů svobody.

Kathryn Danceová, která mezitím vysadila rozmrzelé děti u rodičů v Carmelu, stála na zapleveleném parkovišti před outletovým nákupním centrem, které se nacházelo pouhých deset kilometrů od montereyské pobočky CBI neboli Kalifornského úřadu vyšetřování, kde pracovala. Po chvíli k ní přistoupil Michael O'Neil. Vypadal jako postava z nějakého románu Johna Steinbecka, možná Doktor z knihy *Na plechárně*. Zaměstnanci Úřadu šerifa okresu Monterey sice nosili typicky „šerifské“ khaki uniformy, avšak hlavní detektiv O'Neil obvykle chodil v civilu – dnes měl například na sobě sportovní bundu, béžové kalhoty a modrou košili bez kravaty. Vlasy měl prošedivělé a jeho hnědé oči pod hluboko pokleslými víčky pomalu tékaly sem a tam, když Danceové popisoval průběh sledování a zadržení. Měl statnou postavu a velmi silné paže – k nimž ovšem nepřišel cvičením ve fitness centru (tato činnost mu připadala legrační), nýbrž přetahovanou s lososy a dalšími laskominami, které ve volných chvílích přemísťoval z vody do své lodi plavící se po Montereyském zálivu.

Byl založením mlčenlivý a jeho tvář neprozrazovala žádné emoce, avšak když se ocitl v přítomnosti Kathryn Danceové, dalo se předpokládat, že vypustí z úst nějaký potouchlý vtip nebo trefný komentář.

Dnes ovšem ne. Dnes byl profesionalita sama.

K Danceové se připojil další agent CBI – mohutný muž s oholenou hlavou jménem Albert Stemple – a O’Neil oběma vysvětlil, jakým způsobem se podařilo pachatele zadržet.

Nejrychlejší cesta z oblasti vedla po rušné dálnici 1 na sever a pak přes silnici 156 na silnici 101, která by teroristy dovedla zpět do jejich oaklandského hnízda. Právě na tuto trasu se převážná část hlídek zaměřila – ovšem bezúspěšně.

Jeden vynalézavý mladý policista si nicméně položil otázku, jakou únikovou trasu by zvolil *on*, kdyby věděl, že jeho mise byla vyzrazena. Dospěl k závěru, že ze všeho nejchytřejší by bylo jet po místních a jednoproudých komunikacích až na dálnici 5 vzdálenou několik hodin jízdy. Zaměřil se proto na úzké silnice a na obce jako Jacks nebo Oil Well a nakonec se na něj skutečně usmálo štěstí – zahlédl pachatele poblíž tohoto outletu, který stál nedaleko od dálnice 68 spojující města Monterey a Salinas.

Přivolal posily, rozsvítil majáčky a vyrazil za nimi.

Po dvacetiminutové honičce ve zběsilé rychlosti odbočili pachatelé k nákupnímu centru, zajeli dozadu a zmizeli. Policista však usoudil, že je to jen léčka. Nepustil se tedy za nimi, ale zabrzdil a počkal vedle místního pneuservisu.

Po pěti mimořádně napjatých minutách Bratři svobody podle všeho usoudili, že policistu setřásli, a vyjeli zpoza centra. Na to však policista čekal. Dupnul na plyn, namířil hlídkový vůz vybavený předním rámem přímo proti fordu a udělal na něm totálku. Pachatelé vyskákali ze dveří.

Policista jednoho z nich dohnal a zneškodnil. Druhý začal uhánět ke skladu vzdálenému tři sta až čtyři sta metrů právě ve chvíli, kdy dorazily posily. Strhla se krátká přestřelka, při níž byl druhý pachatel postřelen a rovněž zatčen. Na místě tohoto druhého incidentu se momentálně nacházelo několik příslušníků dálniční policie a také kolega Kathryn Danceové, agent CBI Týdžej Scanlon.

První zadržený pachatel, jistý Wayne Keplar, si nyní u nákupního centra měřil pohledem Danceovou, Stemplea, O'Neila i stále početnější zástup strážců zákona.

„Hezkej den na nějakou událost,“ prohodil. Byl to štíhlý, možná až hubený muž. Kolem úst a tmavých úzkých očí se mu tvořily vrásky, měl orlí nos a na hlavě čupřinu nepoddajně rovných černých vlasů. Navzdory dlouhým pažím a velkým dlaním se nezdál být nijak silný.

Albert Stemple, jehož každý sval naopak vypadal mohutně, stál opodál, pozorně si padoucha prohlížel a byl připravený zašlápnout ho jako brouka, pokud to bude nutné. O'Neil zvedl vysílačku a reagoval na jakési volání. Odstoupil od skupinky, aby se vzájemně nerušili.

„Událost, událost...“ opakoval Keplar. „Moh by to bejt třeba nějakej zápas, kdo ví?“ Mluvil podivně vysokým hlasem, který Danceovou dráždil. Možná ne jeho tón, jako spíš posměšný výraz, s nímž Keplar svá slova pronášel. „Anebo taky nějaká tragédie. Třeba zemětřesení nebo havárie jaderný elektrárny, to jsou přece taky ‚události‘. Aspoň podle novinářů. Ti podobný slova milujou.“

O'Neil si vzal Danceovou na stranu. „Volali mi z oaklandské policie. Podle jejich informátora má Keplar v Bratrech svobody hodně vysoké postavení. Ten druhý, ten zraněný...“ Ukázal ke skladům. „Jmenuje se Gabe Paulson a má na starost technické záležitosti. Tedy přinejmenším má technické vzdělání. Jestli je to bomba, tak ji pravděpodobně nastražil on.“

„A podle Oaklandu to bomba je?“

„O charakteru hrozby nemají žádné informace,“ vysvětlil O'Neil. „Bratři svobody na svých webových stránkách prohlašují, že udělají cokoliv, aby dosáhli svých cílů. Biologické zbraně, chemické zbraně, odstřelovači... Dokonce se spřáhli s nějakou

islámskou extremistickou skupinou, se kterou mají – cituju – ‚joint venture‘.“

Danceová napjala čelist. „My dodáme výbušniny a vy sebevražedného atentátníka?“

„Hezky jsi to vystihla.“

Zadávala na Keplara, který teď seděl na obrubníku, a neušlo jí, že se terorista chová uvolněně, ba přímo žoviálně. Protože měla ze všech přítomných policistů a agentů nejvyšší postavení, přistoupila nyní ke Keplarovi a znovu si ho změřila klidným pohledem. „Vyrozuměli jsme, že plánujete nějaký útok...“

„Událost,“ opravil ji terorista.

„Tak tedy událost... Za dvě a půl hodiny. Je to pravda?“

„Se ví.“

„No, momentálně vám nehrozí jiné obvinění než za dopravní přestupky. V nejhorším případě bychom vás však mohli obvinit ze spiknutí a pokusu o atentát, a to hned v několika bodech. A pokud k té vaší události opravdu dojde a vyžádá si to lidské životy...“

„... tak budou obvinění *mnohem* závažnější,“ doplnil Keplar bodře. „Na něco se vás zeptám – jak se jmenujete?“

„Agentka Danceová. CBI.“ Danceová mu ukázala legitimaci.

Keplar mlaskl. Bylo to stejně otravné jako jeho úlisný hlas. „Agentko Danceová z CBI, dovolte, abych vám položil otázku, jestli podle vašeho názoru nemáme v týhle zemi trošku moc zákonů. Propánajána, vždyť Mojžíš nám jich dal *deset*. A tehdy všechno docela dobře fungovalo, zatímco dneska nám Washington a Sacramento vykládají, co smíme dělat, a co ne. Do posledního detailu. Fakticky! Vůbec nemaj víru v naše dobrý a chytrý já.“

„Pane Keplare...“

„Říkejte mi ‚Wayne‘, prosím vás.“ Znalecky se na ni zadíval. Jako by zjišťoval, který flák masa si dneska vybere. „A já vám na oplátku budu říkat Kathryn.“

Danceová si všimla, že si Kepler během letmého pohledu na její legitimaci zapamatoval její jméno. Zatímco většina podezřelých Danceovou jakožto atraktivní ženu svlékala během výslechu pohledem, Keplerův výraz byl spíše lítostivý – jako by agentka trpěla nějakou nemocí. V jejím případě to byl zřejmě nádor rasové tolerance a shovívavosti k vládě.

A Danceová také zaznamenala lhostejný úsměv v Keplerově obličejí a jeho výraz..., jaký vlastně? Ano, téměř vítězoslavný. Zdálo se, že tohoto muže zatčení ani trochu netrápí.

Pohlédla na hodinky. 13.37.

Poodstoupila a přijala hovor od Týdžeje Scanlona, který ji informoval o druhém pachateli Gabeu Paulsonovi. Během telefonátu jí O'Neil poklepal na rameno. Danceová sledovala jeho pohled.

Na parkoviště se přiřítily tři černá SUV s blikajícími rudomodrými majáčky, zaprášená a otlučená, ale přesto impozantní. S kvílením brzd zastavila a ze dveří vyskákalo šest mužů v oblecích plus dva další v zásahové výstroji.

Největší z šestice mužů v oblecích od Brooks Brothers – měřil metr osmdesát pět a vážil téměř sto kilo – si prohrábl husté šedé vlasy a vyrazil kupředu.

„Ahoj, Michael. Ahoj, Kathryn.“

„Ahoj, Steve.“

Stephen Nichols byl ředitelem místní pobočky FBI. V minulosti spolupracoval s manželem Kathryn Danceové Billem Swensonem, a to až do jeho předčasné smrti. Danceová se s ním několikrát setkala. Byl to schopný agent, ale příliš ambiciózní v prostředí, kde ambice člověku mnoho dobrého nepřinesly. V Houstonu nebo Atlantě by to se svým volným stylem dotáhl o něco dál.

„Tenhle spis jsem nikdy nedostal,“ začal.

Ty nečteš celostátní deníky?

„My taky ne,“ odpověděla Danceová. „Všichni předpokládali, že Bratři svobody udeří někde poblíž San Franciska – v *jejich* zálivu, ne v našem.“

„Kdo to je?“ zeptal se Nichols a ukázal na Keplara.

Ten ho obšťastnil pohledem plným pobavené nevraživosti. Muž, který teď před ním stál, ztělesňoval nejzlovolnějšího ze všech nepřátel: federální vládu.

Danceová mu popsala Keplarovu roli ve skupině i to, co Bratři svobody zřejmě plánují.

„Máte nějakou představu, o co by se konkrétně mělo jednat?“ chtěl vědět jiný agent, který přijel s Nicholsem.

„Nemáme. Zatím.“

„A oni byli dva?“ zeptal se Nichols.

Danceová přitakala. „Druhý se jmenuje Gabe Paulson.“ Ukázala ke vzdálenému skladu. „Utrpěl zranění, ale právě jsem mluvila s kolegou, podle něhož nejde o nic vážného. Je schopen výslechu.“

Nichols zaváhal a podíval se na rychle se blížící chuchvalec mlhy. „Totiž, musím ti je odvézt, Kathryn.“ Zdálo se, že ho toto jednání z pozice síly upřímně mrzí. Zabloudil pohledem i k O’Neilovi, ačkoliv okres Monterey stál v hierarchii zde zastoupených policejních složek velice nízko a nikdo – dokonce ani šerif samotný – nepředpokládal, že by teroristy mohl vyšetřovat právě tento útvar.

„Jistě.“ Danceová se letmo podívala na hodinky. „Jenže už nezbývá moc času. Kolik máte vyšetřovatelů?“

Agent zaváhal. „Prozatím jsem tu sám. Ale už jsme povolali jednoho člověka ze San Franciska. Je dobrý.“

„Bo?“

„Přesně tak.“

„Ten je opravdu dobrý. Jenže...“ Poklepala si na hodinky. „Rozdělme si je, Steve. Půjč mi jednoho. Alespoň načas.“

Nichols pokrčil rameny. „No tak jo.“

„Keplar bude nejtvrďší oříšek,“ pokračovala Danceová. „Zastává v organizaci vysoký post a zatčení s ním ani trochu neotřásl.“ Ukázala na pachatele, jenž právě poučoval přítomné policisty o likvidaci Jednotlivce vládou – i jeho dikce jako by obsahovala velké „J“ na začátku slova. „Zlomit ho bude těžší. Paulson je zraněný, takže je i zranitelný.“ Viděla, že o tom Nichols uvažuje. „Myslím, že vzhledem k našemu odlišnému stylu a minulosti by bylo logické, kdybych si já vzala Keplara a ty Paulsona.“

Nichols přimhouřil oči před sluncem, které na okamžik vykouklo z mlhy. „A kdo je vlastně ten Paulson?“

„Zdá se, že je to jejich technik,“ vysvětlil O’Neil. „Jestli hodlají odpálit nějakou výbušninu, tak on o ní bude znát podrobnosti. A i kdyby ti neřekl nic přímo, může ti mimoděk prozradit něco, podle čeho odhalíme, co se chystá.“ Montereyský detektiv přesně nevěděl, proč chce Danceová vyslýchat Keplara, a ne Gabea, ale vytušil její preference a nenápadně je podpořil.

Agentovi FBI to však také zcela neuniklo. Hlavou se mu teď bezpochyby honila spousta věcí. Dává agentčin nápad rozdělit si oba podezřelé smysl? Skutečně mají oba odlišný vyšetřovací styl a minulost? Navíc musel vědět, že O’Neil a Danceová jsou blízcí přátelé a mohli by být nějakým způsobem sčuchnutí proti němu, přestože zatím netušil proč. Mohl si však také myslet, že to na něj Danceová hraje a ve skutečnosti si přeje, aby si vybral Waynea Keplara, poněvadž ona z nějakého důvodu stojí o Gabea Paulsona. Anebo mohl dospět k závěru, že Danceová žádné skryté zájmy nesleduje a je jen logické, aby se on ujal výslechu zraněného pachatele.

At’ už mu hlavou probíhaly jakékoliv úvahy, po dlouhém přemýšlení souhlasil.

Danceová přikývla. „Zavolám kolegovi, ať ti sem Paulsona přivede.“

Mávla na dva hlídkové policisty, kteří se tyčili nad Wayneem Keplarem. Ti mu pomohli vstát a odvedli ho k Danceové, O’Neilovi a Nicholsovi. Tam si ho převzal Albert Stemple – jenž vážil dvakrát tolik co on – a nevybíravě ho chytil za hubenou paži.

Keplar nemohl spustit z agentů FBI oči. „Chcete znát pět důvodů, proč je federální vláda fraška?“

Danceová ho chtěla umlčet – bála se, že si to Nichols rozmyslí a bude chtít Keplara vyslechnout sám.

„Za prvý ekonomickéj důvod. Když...“

„Mě to nezajímá,“ zamumlal Nichols a poodešel čekat na druhého zadržného.

Danceová přikývla, Stemple odvedl Keplara do neoznačeného dodge patřícího CBI a napěchoval ho na zadní sedadlo.

Michael O’Neil tu měl zůstat, aby dohlédl na výslechy svědků a hledání stop – například předmětů vyhozených během jízdy z auta, které by jim mohly poskytnout bližší informace o místě plánovaného útoku.

Když Danceová nastupovala do vlastního Nissanu Pathfinder šedé barvy, zavolala na Nicholse s O’Neilem: „A nezapomeňte, že máme jen dvě a půl hodiny. Musíme jednat rychle.“

Vytáhla telefon, informovala Týdžeje Scanlona o Paulsonovi s Nicholsem a rozsvítila majáček přípevněný k čelnímu sklu.

13.52.

Z parkoviště vyjela tak zběsile, že na něm nechala čáry spálené gummy.

Rychle...

Albert Stemple parkoval před budovou CBI a s jistým pohrdáním hleděl na dodávky zpravodajských štábů, které se mačkaly

u hlavního vchodu. Danceová zaparkovala za ním, vystoupila a zamířila k němu.

Vtom se k zátarasu přihrnul jakýsi reportér – muž, který možná nevypadal jako Jude Law, ale vyzařovala z něj stejná aura – a vystrčil mikrofon jejím směrem.

„Kathryn! Kathryn Danceová! Dan Simmons, True Story tečka com.“

Danceová ho znala. Senzacechtivý reportér, který tíhl k laciným aspektům událostí stejně jako slimáci k věčně zanedbanému záhonku Kathryn Danceové.

Simmonsův kameraman, neduživý chlap žabákovitého vzezření s nemytými kudrnatými vlasy, namířil přepychovou videokameru Sony jejich směrem, jako by se chystal vypálit protitankovou střelu.

„Nemám k ničemu žádný komentář, Dane.“ Přistoupila k Stempleovi a společně vytáhli z auta Waynea Keplara.

Reportér ji ignoroval. „Můžete nám sdělit své jméno?“ adresoval otázku podezřelému.

Keplar naopak odpovídal s radostí. „Bratři svobody!“ vykřikl a zahájil malou přednášku o tom, jak je sedmá velmoc v područí velkých korporací a federální vlády.

„Všichni reportéři takoví nejsou, Wayne,“ ujistil ho Simmons. „My třeba ne. My jsme s vámi, bratře! Povídejte dál.“

Na Keplara to udělalo dojem.

„Mlčte,“ zamumlala Danceová, když vedla podezřelého k hlavnímu vchodu.

„A už brzy zasadíme úder za svobodu!“

„Co se chystáte podniknout, Wayne?“ ječel Simmons.

„Nemáme žádný komentář,“ zopakovala Danceová.

„Já komentář *mám*. Zatím jste mě jenom zatkli,“ namítl Wayne energicky, usmál se a začal se před reportérem pitvořit, což neupravený kameraman natáčel na svůj supermoderní digi-

tální přístroj. „Ještě nejsem umlčenej! Svoboda slova! Zakladatelé týhle země na ni věřili! Zatímco ti, co jsou u moci dneska, na ni kašlou.“

„Nechte ho mluvit, agentko!“ křikl reportér.

„Momentálně nemám žádný komentář.“

„My nechceme slyšet *váš* komentář, Kathryn,“ odvětil Simmons. „Chceme znát ten Wayneův. Ublížili vám, Wayne? Kulháte.“

„Zranili mě během zatýkání. Připíšu to do trestního oznámení.“

Keplar předtím nekulhal. Danceová se pokusila nedat najevo znechucení.

„Slyšeli jsme, že podezřelých je víc. Jeden je zraněný a zatkla ho FBI. A další je na svobodě.“

Čtečka policejních frekvencí. Danceová se zašklebila. Odposlouchávat mobily bylo trestné, ale čtečku si mohl koupit kdokoliv a dozvědět se díky ní veškeré informace o policejních operacích.

„Čeho svou činností hodláte dosáhnout, Wayne?“

„Aby si lidi uvědomili, jak je vláda zpupná. Jak pohrdá lidem týhle skvělé země a...“

Danceová ho doslova dostrkala do dveří montereyské pobočky CBI, což byla fádni budova připomínající některou z pojišťoven nebo advokátních kanceláří v komerční zóně nacházející se jižně od letiště u dálnice 68 ve směru na Salinas.

„Kathryn!“ zvolal Simmons. „Agentko Danceová...“

Hlavní dveře měly hydraulický zavírač, ale kdyby Danceová mohla, tak jimi práskne.

Otočila se ke Keplarovi. „Wayne, přečetla jsem vám práva. Je vám známo, že máte právo na advokáta. A taky je vám známo, že cokoliv řeknete, může být u soudu použito proti vám.“

„Ano, madam.“

„Chcete se vzdát práva na advokáta a práva nevyprávět?“

„Jo.“

„A je vám také známo, že náš rozhovor můžete kdykoliv ukončit, že?“

„Teď už jo. Tisícerej dík. Velmi poučný.“

„Řeknete nám, kde plánujete ten útok? Prozradte nám to a nějak se spolu dohodneme.“

„Pustíte na svobodu našeho zakladatele Osmonda Cartera? Byl nezákonně zatčenej, v rozporu s jeho základníma lidskejma právy.“

„To nemůžeme.“

„V tom případě nemám zájem vám prozrazovat, co máme v plánu.“ Zašklebil se. „Ale popovídat si spolu klidně můžem. Dobrej potlach s krásnou ženskou je vždycky radost.“

Danceová pokynula Stempleovi, jenž Keplara provedl labyrintem chodeb do vyšetřovací místnosti. Ona dovnitř vstoupila jako poslední. Zkontrolovala si služební zbraň a převzala spis o podezřelém, který jí sestavil jiný agent. Tři stránky v hnědé složce. A to je všechno? napadlo ji, když otevřela spis a přečetla si informačně chudou zprávu o minulosti Waynea Keplara a ubohoučké organizace, za kterou se chystal obětovat život.

Zarazila se jen jednou. To když se podívala na hodinky a zjistila, že na zmaření útoku jí zbývají pouhé dvě hodiny a jedna minuta.

Michael O’Neil zůstal na místě činu a postupoval tam stejně jako vždy: pečlivě a trpělivě.

Kdykoliv ho něco napadlo, kdykoliv se před ním objevila stopa, sledoval ji tak dlouho, až ho k něčemu dovedla nebo se rozplynula v prach.

Dokončil soupis převážně bezcenných postřehů a dojmů očitých svědků, kteří se nacházeli v okolí, když dopravní policista

narazil do auta podezřelých teroristů („Páni, to byla teda křa-cha.“). Cítil, jak se mu na tváři sráží ta zatracená montereyská mlha – k tomuto kraji patřila stejně neodmyslitelně jako John Steinbeck, Cannery Row a Langston Hughes. Otřel si obličej širokými dlaněmi. Na lodi, když lovil ryby v oceánu, mu vlhký vzduch nevadil. Teď mu připadal otravný.

Přistoupil k šéfovi svého kriminalistického týmu Abbottu Caldermanovi, snědému muži s napůl hispánskými a napůl skandinávskými předky. CBI neměla vlastní ohledávací jednotku a nejbližší jednotka FBI působila v oblasti mezi San Jose a San Franciskem. Většinu kriminalistické činnosti zde proto zajišťoval montereyský úřad šerifa. Členové Caldermanova týmu se právě hemžili kolem nabouraného Fordu Taurus, z něhož stále stoupal kouř – rozebrali ho téměř do šroubku, aby našli stopy, které by jim prozradily cokoli o blížícím se útoku. Jiní kriminalisté mezitím zkoumali a poté pečlivě balili a označovali obsah kapes obou zadržených mužů: náprsní tašky, peníze, stvrzenky, dvacetidolarové bankovky (jejich sériová čísla díky moderním bankomatům prozrazují víc, než by si leckdo myslel), sluneční brýle, klíče a podobně. Veškeré toto „kapesní stelivo“, jak kriminalisté zmíněným položkám přezdívají, mělo po řádném zaevidování skončit ve vazební věznici, kam budou oba muži převezeni – v jejich případě v Salinasu –, avšak momentálně se z nich ohledávací tým snažil vydobýt jakékoliv informace o chystané „události“, o níž s takovou pýchou hovořil Wayne Keplar.

Calderman právě rozmlouval s jedním ze svých lidí – s kriminalistou ustrojeným v zářivě modré ohledávací kombinéze, vysokých botách a s chirurgickou čepičkou na hlavě.

„Ahoj, Michaeli,“ oslovil šéf kriminalistů detektiva. „Mojí lidi už prohledávají to auto.“ Pohlédl na zničený vůz s nafouknutými airbagy. „Jenže je úplně čisté – žádné klíčky od motelu, dopisy ani plánky.“

Pachatelé však málokdy bývají dopadeni s mapou, kde je červeným křížkem označeno konkrétní místo a pod ním stojí napsáno: „Zaútočit zde!“

„Až zanalyzujeme stopy na pneumatikách, na dně přihrádky spolujezdce a v kufru, snad se dozvíme víc,“ pokračoval Calderman. „Ale možná jsme přece jen našli něco, o čem bys měl vědět. Termosku s kávou.“

„Byla ještě horká?“

„Přesně tak.“ Calderman pokýváním hlavy kvitoval, že O’Neil chápe význam tohoto objevu. „A žádné účtenky ze Starbucks nebo jiné restaurace, kde prodávají uvařenou kávu.“

„Takže zřejmě strávili noc v okolí a tu kávu si ráno uvařili sami.“

„Je to možné.“ Cesta z Oaklandu byla dlouhá. Mohla trvat i víc než tři hodiny. Nález termosky však naznačoval, byť ještě nedokazoval, že pachatelé přijeli na místo o den či o dva dříve, aby útok připravili. To znamenalo, že se v okolí nejspíš nachází motel s dalšími důkazy. Muži byli nicméně dost chytrí na to, aby u sebe nenechávali hotelové účtenky nebo potvrzení o rezervaci.

„Ale co je úplně nejdůležitější,“ dodal šéf kriminalistů, „uvnitř jsme našli tři kelímky od kávy. Dva v držácích vedle předního sedadla a jeden na podlaze vzadu – zadní podlážka přitom byla mokrá od rozlité kávy.“

„Takže existuje třetí pachatel?“ dotázal se O’Neil.

„Vypadá to tak – i když policista, který je dopadl, nikoho dalšího neviděl. Možná se ten chlap vzadu skrýval.“

O’Neil se nad tím zamyslel a pak zavolal na oaklandskou policii. Dozvěděl se, že jejich informátor slyšel pouze o Paulsonovi s Keplarem, i když je samozřejmě možné, že tihle dva s sebou vzali na výlet i někoho dalšího. Práskač mezitím přerušil s Bratry svobody kontakt, protože se bál, že ho po vyzrazení operace odhalí a zabijí.

O'Neil poslal Danceové textovou zprávu, v níž ji informoval o třetím pachateli pro případ, že by jí to nějak pomohlo při výslechu. Informoval také Stevea Nicholse z FBI.

Nakonec odložil telefon a pohlédl na zhruba stovku lidí, kteří stáli za žlutou policejní páskou a sledovali kriminalisty při práci.

Třetí pachatel... Možná vystoupil z auta dřív – poté, co přichystal útok, ale předtím, než je objevil ten dálniční policista.

Anebo z auta utekl až zde, když Ford Taurus zajel za nákupní centrum a na chvíli číhajícímu policistovi zmizel z dohledu.

O'Neil k sobě povolal několik mužů z úřadu šerifa a také pár dálničních policistů. Odebrali se za podlouhlou budovu nákupního centra a začali prohledávat zdejší nákladové rampy – a také popelnice.

O'Neil doufal, že se jim tu podaří najít stopu třetího podezřelého. Možná utekl právě proto, že disponoval mimořádně citlivými nebo usvědčujícími informacemi. Případně to byl někdo místní, kdo používal kreditní karty a bankomaty, jejichž papírová stopa mohla policii nasměrovat na cíl útoku.

Anebo to byl člověk, který by neobstál při výslechu, například dospívající syn nebo dcera některého z pachatelů. Fanatici, jimiž Bratři svobody bezpochyby byli, neměli žádné zábrany verbovat – a ohrožovat – i vlastní děti.

Tým ohledávačů však nenašel žádnou stopu, která by nasvědčovala verzi, že za nákupním centrem někdo vystoupil z auta a uprchl. Za centrem se rozprostíral písčité svah osázený sukulenty. A úplně nahoře se táhl vysoký plot korunovaný ostnatým drátem. Uniknout tímto směrem by sice bylo složité, ale možné, jenže k plotu nevedly žádné stopy v písku. Všechny vchody z nájezdových ramp pak byly uzamčené a opatřené alarmem, takže nikdo nepovolaný nemohl tímto způsobem proniknout do nákupního centra.

O'Neil došel k protější straně budovy a všiml si, že zhruba patnáct až dvacet metrů od něj stojí restaurace Burger King. Vstoupil dovnitř a pozorně si prohlédl všechny přítomné, aby zjistil, jestli před ním někdo neuhýbá očima nebo se v ještě lepším případě kvapně nezvedá od stolu.

Nikdo to neučinil. Což však ještě neznamenalo, že tu třetí pachatel není. Stávalo se to poměrně často. Ne proto, že by platila poučka o pachateli navracejícím se na místo činu (ve skutečnosti to nebyla pravda) nebo že by padouši trpěli podvědomou touhou nechat se dopadnout. Spíš byli často tak arogantní, že setrvali na místě, sledovali probíhající vyšetřování nebo si zjišťovali totožnost vyšetřovatelů – v některých případech zacházeli dokonce tak daleko, že si pořizovali digitální fotografie detektivů, aby jejich kumpáni nebo kolegové z gangu věděli, kdo po nich pátrá.

O'Neil postupně obešel všechny hosty a anglicky nebo španělsky se jich zeptal, zda za nákupním centrem neviděli pachatelovo auto. Jak ovšem bylo u podobných výsledků obvyklé, lidé viděli dvě auta, tři auta, žádné auto, červený taurus, modrou toyotu, zelený chrysler, šedý buick. Nikdo si však nevšiml, že by z kteréhokoliv vozu, skutečného i smyšleného, vystupoval nějaký pasažér. Nakonec se však na detektiva přece jen usmálo štěstí. Jedna žena na jeho otázku přikývla. Vytáhla si křiklavé brýle ze světlých vlasů, kde fungovaly jako stuha, nasadila si je na oči a znovu si zamyšleně prohlédla prostranství před restaurací. Zvedla gigantický kelímek od nealka a ukázala jím na místo za prodejny, kde si prý všimla muže stojícího *vedle* auta, které mohlo být modré. Nevěděla, jestli z něj předtím vystoupil, nebo ne. Vysvětlila však, že kdosi uvnitř auta podal tomuto muži modrý batoh, muž si ho vzal a odešel. Podle jejího popisu obou podezřelých – jeden měl maskáče a druhý černé kalhoty a čer-

nou koženou bundu – nebylo pochyb o tom, že šlo o Keplara s Paulsonem.

„Viděla jste, kam ten muž šel?“

„Myslím, že k parkovišti. Ale moc jsem mu nevěnovala pozornost.“ Rozhlédla se a zcepeněla. „Och...“

„Co je?“ zeptal se O’Neil.

„To je on!“ zašeptala svědkyně a ukázala na blondatého muže v džínách a pracovní košili, který měl přes rameno přehozený batoh. I z této vzdálenosti O’Neil viděl, že muž je nervózní – přešlapoval z nohy na nohu a prohlížel si místo činu. Měřil jen necelý metr šedesát, což vysvětlovalo, proč ho dálniční policista mohl na zadním sedadle Fordu Taurus snadno přehlédnout.

O’Neil přivolal vysílačkou kolegyni z úřadu šerifa a poručil jí, ať vyřídí se svědkyní veškeré formality. Svědkyně souhlasila, že zůstane v prodejně až do zatčení podezřelého, aby ho mohla oficiálně identifikovat. Detektiv si pak sundal z krku policejní odznak a zastrčil si ho do kapsy saka, které si zapnul, aby ukryl služební glock.

Vyrazil z restaurace Burger King.

„Pane..., detektive,“ zvolala za ním svědkyně. „Ještě jedna věc... Ten batoh... Asi byste měl vědět, že když mu ho ten člověk podával, manipulovali s ním oba strašně opatrně. Napadlo mě, že v něm třeba mají něco křehkého. Ale teď si spíš myslím, jestli tam neměli něco..., něco nebezpečného.“

„Díky.“

V tu chvíli pohlédl blondatý muž O’Neilovým směrem.

A dovtípil se.

Couvl do davu, potáhl si batůžek výš na rameno, otočil se a dal se do běhu. Uháněl mezi budovami k zadní části nákupního centra, tam na malý okamžik zaváhal, vyběhl do písčitého svahu a přešel dvoumetrový plot, jež si O’Neil před chvílí prohlížel. Dovedně překonal i ostnatý drát, který mu jen trochu

potrhal bundu, a seskočil na neudržovanou parcelu na druhé straně plotu. Píščitý pozemek patřil k bývalé vojenské základně stojící na ploše několika desítek hektarů.

O'Neil a dva policisté doběhli k plotu. Detektiv ho rychle přešel, přičemž si při zdolávání ostnatého drátu roztrhl košili a kůži na ruce. Seskočil do písku na protější straně, jedenkrát se překulil, zaujal předepsanou polohu a vytáhl pistoli v očekávání útoku.

Pachatel však zmizel.

Jeden z policistů za O'Neilem už téměř překonal plot, jenže nahoře ztratil rovnováhu. Nekoordinovaně dopadl na zem a detektiv uslyšel prasknutí zlomeného kotníku.

„Ou,“ hlesl mladý muž a podíval se na vlastní chodidlo ohnuté do nepřírozeného úhlu. Zbledl jako okolní mlha a omdlel.

Druhý policista přivolal záchranku a vyrazil přes plot.

„Ne!“ křikl na něj O'Neil. „Zůstaňte, kde jste.“

„Ale...“

„Doženu ho sám. Radši zavolejte vrtulník.“ Otočil se a začal sprintovat přes píščitou půdu porostlou sukulenty, zakrslými duby a borovicemi. Přitom se vyhýbal dunám a skupinkám uschlých stromů, za nimiž na něj mohl číhat ozbrojený pachatel.

Ve skutečnosti ho sám pronásledovat nechtěl, jenže mu nic jiného nezbyvalo. Sotva totiž seskočil z plotu, spatřil ceduli ležící na písku.

POZOR! NEVYBUCHLÁ MUNICE

Cedule obsahovala jednoduchý obrázek výbuchu nálože ležící na zemi. Před lety byla ještě červená, avšak dnes měla růžovou barvu.

Součástí uzavřené vojenské základny bývala i dělostřelecká střelnice a na tomto pozemku údajně ležely tisíce tun nábojnic

a granátů – celou oblast čekala asanace, jakmile to rozpočet Pentagonu dovolí.

O’Neil si však vzpomněl na dvě stě lidí, kteří za necelé dvě hodiny zemřou, a začal sprintovat po stopách, které mu v písku laskavě zanechal pachatel.

Napadla ho dosti pošetilá myšlenka, že pokud dá na radu Kathryn Danceové – a poběží *rychle* –, mohl by dělostřeleckému granátu utéct dřív, než stačí vybuchnout.

Pochyboval však, že podobné explozi může člověk utéct.

Kineziická analýza funguje díky jednomu prostému konceptu, kterému Danceová v duchu přezdívala „princip desatera přikázání“.

Ona sama sice nebyla pobožná, ale tento příměr se jí zamlouval.

Obsah jednotlivých přikázání přitom nebyl důležitý. Šlo spíše o to, že lidé poznají rozdíl mezi správným a nesprávným a pociťují neklid, když dělají něco, co by dělat neměli. Částečně v tom hraje roli strach z dopadení, ale i kdybychom si ho odmysleli, jsou lidé stále v převážné míře naprogramováni tak, aby se chovali přístojně.

Ve chvíli, kdy začnou klamat (ať už aktivně lžou nebo prostě jen neříkají celou pravdu), zažívají stres a ten se na nich nějak projeví. Charles Darwin prohlásil: „Potlačené emoce téměř vždy vyplavou na povrch v nějaké formě tělesného pohybu.“

Háček pro vyšetřovatele spočívá v tom, že se tento stres nemusí nutně projevit dobře známými formami, jako je okusování nehtů, pocení nebo uhýbání očima. Může mít podobu příjemného úsměvu, bodrého přikývnutí či sympatického naklonění hlavy.

Nepovídejte...

No to je strašné...

Úkolem experta na řeč těla je proto porovnat chování subjektu v nestresových situacích s jeho chováním ve chvíli, kdy možná lže. Rozdíly mezi oběma typy chování naznačují – i když nedokazují – klam. Objeví-li se nějaká odchylka, musí se kinézický analytik zaměřit na téma, které stres vyvolává, a rozebírat ho tak dlouho, až se subjekt přizná nebo až se zmíněný rozpor vysvětlí jiným způsobem.

Při výslechu Waynea Keplara hodlala Danceová zvolit obvyklý přístup: položit subjektu řadu neškodných otázek, na které předem znala odpověď a v nichž subjekt neměl důvod lhát. Chtěla si s ním jednoduše popovídat – nikoliv ovšem ze zájmu, nýbrž pouze ve snaze zaznamenat, jak se subjekt chová ve chvílích, kdy nepociťuje stres. Tím si u něj vytvořila „základní kinézické čtení“ – jakýsi katalog řeči jeho těla, tónu hlasu a volby výrazů ve chvílích, kdy je klidný a mluví pravdu.

Teprve pak mohla přejít na otázky týkající se plánovaného útoku a hledat během jeho odpovědí odchylky od základního čtení.

Vytvoření základního čtení během nezávazné diskuse však obvykle trvá mnoho hodin, ne-li dní.

Tolik času Kathryn Danceová neměla.

Bylo 14.08.

Přesto jí nezbývalo nic jiného než dělat, co je v jejích silách. Dozvěděla se, že existuje třetí podezřelý, který uprchl přes starý sklad vojenské munice a přes střelnici, kde ho pronásleduje Michael O’Neil (Danceová věděla, jak je pohyb v objektu základny nebezpečný, a nechtěla ani domýšlet, co všechno tam Michaelovi hrozí). Kriminalistický tým montereyské policie přitom stále ohledával nabouraný Ford Taurus a předměty, které měli Paulson s Keplarem v době zatčení u sebe. Žádný směr vyšetřování však zatím nevedl k jakémukoliv významnému odhalení.

Danceová si znovu rychle pročítla skrovný spis. Wayneu Keplerovi bylo čtyřiačtyřicet let, měl pouze střední školu, kterou však absolvoval s dobrými výsledky, a dnes patřil k „filozofům“ Bratrů svobody – na webových stránkách a blozích tohoto uskupení zveřejnil řadu esejů a filipik. Byl svobodný a bezdětný. Narodil se v Haightu, pak bydlel v San Diegu a Bakersfieldu, odkud se přestěhoval do Oaklandu. Nevlastnil pas a nikdy nebyl v zahraničí. Otec mu zemřel – zabili ho federální agenti během obléhací operace ne nepodobné tragédiím ve Waco a Ruby Ridge. Wayneova matka a sestra, která byla o pár let starší než ona, se rovněž angažovaly v Bratrech svobody, přestože název sdružení navozoval dojem, že jde o ryze pánskou společnost. Žádná z obou žen neměla záznam v trestním rejstříku.

Naopak Kepler pár škraloupů měl – vesměs však za drobné delikty nenásilné povahy. Jeho jediným federálním přechinem bylo stříkání graffiti na náborové středisko ozbrojených sil.

Měl také staršího bratra, jenž bydlel na východním pobřeží, ale s Keplarem neudržel už několik let žádné kontakty a s Bratry svobody neměl nic společného.

Hluboká analýza dat neodhalila žádné informace o cestě Waynea Keplara a Gabea Paulsona na místo útoku. Pro militantní organizace obávající se „Velkého bratra“ to bylo typické. Kde to šlo, platili všichni hotově.

Za normálních okolností by si Danceová vyžádala víc informací, jenže neměli čas.

Rychle...

Nechala spis na stole a vstoupila do vyšetřovny. Kepler zvedl hlavu a usmál se.

„Sundej mu ta pouta,“ vyzvala Alberta Stemplea, který tak bez váhání učinil, přestože z tohoto nápadu rozhodně nebyl nadšený.

Danceová měla zůstat sama v místnosti s nezajištěným podezřelým, což bylo nepříjemné, jenže ona nemohla dopustit, aby byl její subjekt jakkoliv omezen v pohybu. Analýza řeči těla je dost obtížná i bez znehybnělých končetin.

Keplar se líně svezl na šedé čalouněné židli, jako by se chystal sledovat fotbalový zápas, který ho sice zajímá, ale ne zas tolik.

Danceová kývla na Stemplea, jenž vyšel z místnosti a zavřel za sebou masivní dveře. Její pohled zabloudil k velkým analogovým hodinám na protějším konci vyšetřovny.

14.16.

Keplar sledoval její oči a pak se znovu zadíval na ni. „Vy se teď pokusíte zjistit, kde se odehraje ta... *událost*. Klidně se ptejte. Ale rovnou vám říkám, že to bude ztráta času.“

Danceová si přemístila židli tak, aby seděla přímo naproti Keplarovi a mezi nimi nebyl žádný nábytek. Jakákoliv bariéra mezi vyšetřovatelem a subjektem, třeba i malý stolek, dává vyslýchanému pocit ochrany, což nesmírně ztěžuje kinezickou analýzu. Danceová nyní seděla necelý metr od Keplara, přímo v jeho proxemické zóně – ne tak blízko, aby se zatvrdil, ale dost blízko, aby pociťoval neklid.

Jenže on zjevně neklid nepociťoval. Vůbec žádný. Wayne Keplar byl klidný jako želva.

Sledoval Danceovou neochvějným pohledem, který nebyl nadutý, vyzývavý ani podmanivý. Téměř jako by si měřil psa, jehož plánuje koupit dítěti.

„Wayne, vy nemáte řidičský průkaz.“

„To je jenom další způsob, jak vás vláda může kontrolovat.“

„Kde bydlíte?“

„V Oaklandu. U vody. Jsem tam už šest roků. Město má blbou pověst, ale mně to neva.“

„Kde jste bydlel předtím?“

„V San Diegu.“

Danceová se ho ještě chvíli vyptávala na osobní život a předstírala, že na své otázky nezná odpověď. Spis nechala na svém stole.

Keplar odpovídal podle pravdy. Danceová si všimla, že má přitom předkloněná ramena, pravou dlaň si pokládá na stehno, během řeči se jí dívá přímo do očí a často špulí rty do polovičného úsměvu. Kromě toho měl ve zvyku přejet si čas od času jazykem po vnitřní stěně líce. Tohle však nemusel být zvyk, nýbrž jen projev abstinence – možná mu chyběl žvýkací tabák, o němž Danceová věděla, že dokáže být stejně návykový jako kouření.

„Proč jste se odstěhoval ze San Diega, Wayne? Klima je tam příjemnější než v Oaklandu.“

„To teda ne. S tím nesouhlasím. Ale mně se tam prostě nelíbilo. Znáte to, jak někdy někde necejtíte správný vibrace, ne?“

„To je pravda,“ přisvědčila Danceová.

Keplar se až zlověstně rozzářil. „Fakt? Vy o tom něco víte? Tak to jste hvězda, Kathryn. Vážně.“

Danceová ucítila mrazení v zádech, když jí po tváři přelétly jeho oči posazené blízko u sebe. Snažila se na sobě nedat nic znát a zeptala se: „Jak vysoké postavení v Bratrech svobody máte?“

„Jsem skoro až nahoře. Vy o tom něco víte?“

„Ne.“

„Strašně rád bych vám to pověděl. Jste chytrá, paní Hvězdičko. Nejspíš si myslíte, že některý naše názory jsou moc dobrý.“

„Tím si nejsem jistá.“

Keplar pokrčil jedním ramenem – i toto gesto patřilo k jeho základnímu čtení. „Člověk nikdy neví.“

Následovalo několik otázek o jeho životě v Oaklandu, o předchozích odsouzeních, o dětství. Na některé otázky znala Danceová odpověď, zatímco jiné se týkaly věcí, o nichž Keplar neměl důvod lhát – Kathryn tak postupně sestavovala základní čtení jeho řeči těla a verbální kvality (tónu a rychlosti řeči).

Kradmo pohlédla na hodiny.

„Ten čas vás dost žere, co?“

„Máte v plánu zabít spoustu lidí. Ano, trápí mě to. Ale vidím, že vás ne.“

„Ha, teď mluvíte jako nějaký terapeut. Jednou jsem taky chodil na terapii. Ale nechytlo se to.“

„Promluvme si teď o tom, co jste naplánovali – o těch dvou stech lidech, které se chystáte zabít.“

„Dvě stě a *nějaký drobný*.“

Obětí tedy bude ještě víc. Jeho chování odpovídalo základnímu čtení. Byla to pravda, nikoliv jen laciné vychloubání.

„O kolik víc bude obětí?“

„Řek bych, že celkem to dělá nějakých dvě stě dvacet kusů.“

Danceovou něco napadlo. „Řekla jsem vám, že Osmonda Cartera nepropustíme. Tato nabídka se nikdy na stole neobjeví.“

„Vaše škoda... Teda vaše vlastně ne. Spíš je to škoda těch dvou set a něco lidí.“

„Po jejich usmrcení se z vás stane pária, tedy...“

„Já vím, kdo je to ‚pária‘. Pokračujte.“

„Nemyslíte si, že by pro vás bylo z hlediska publicity lepší, kdybyste ten útok odvolal nebo mi teď prozradil, kde k němu má dojít?“

Keplar zaváhal. „Možná. Jo, to je možný.“ Jeho oči se opět rozzářily. „Jenže já nemám náladu cokoliv odvolávat. Vypadalo by to blbě. Ani vám rovnou říkat, kde k tý události dojde. Ale protože jste moje paní Hvězdička a tak vůbec, moh bych vám dát šanci, abyste na to přišla sama. Zahrajem si takovou hru.“

„Hru?“

„Máte dvacet otázek. Jako v tom stejnojmenném pořadu. Budu na ně odpovídat podle pravdy, přísahám.“

V některých případech poslední slovo spolehlivě indikuje klam. Tentokrát si to však Danceová nemyslela.

„Jestli přijdete na to, kde se těch dvě stě dvacet lidíček potká s Ježíšem..., tak všechna čest. A já si zachovám tvář, protože pak budu moct pravdivě tvrdit, že jsem vám to neprozradil. Ale dám vám jenom dvacet otázek, ne víc. Jestli na to nepřijdete, tak připravte márnici... Chcete si zahrát, Kathryn? Když ne, dospěju nejspíš k závěru, že tu chci mít svého právníka, a budu doufat, že za...“ Podíval se na hodinky. „... že za hodinu a jednačtyřicet minut budu sedět někde poblíž televize.“

„Dobrá, tak pojďme na to,“ prohlásila Danceová a nenápadně si setřela z dlaní krůpěje potu. Jak se dá probůh určit pomocí dvaceti otázek přesné místo, kde dojde k teroristickému útoku? Takový výslech ještě nikdy nevedla.

Keplar si poposedl dopředu. „To bude zábava!“

„Půjde o útok s použitím výbušniny?“

„Otázka číslo jedna – budu to počítat. Odpověď zní ‚ne‘.“

„Takže co to bude za útok?“

„To je dotaz číslo dvě, ale znáte přece pravidla *Dvaceti otázek*: musíte je formulovat tak, aby se na ně dalo odpovědět ‚ano‘ nebo ‚ne‘. Nicméně vám dám šanci na reparát.“

„Půjde o útok chemickou nebo biologickou zbraní?“

„Teď trochu švindlujete, protože mi kladete dva dotazy v jednom. Ale odpovím, že ano.“

„Dojde k útoku na veřejně přístupném místě?“

„To byla trojka. Ano, tak trochu to je veřejný místo. Řekněme to tak, že tam má veřejnost přístup.“

Keplar mluvil pravdu. Jeho chování, tón i tempo řeči svědčily o jeho poctivosti. Co však měl na mysli, když mluvil o ne zcela veřejném místě, kam má ovšem veřejnost přístup?“

„Je to nějaké zábavní centrum?“

„Otázka čtyři. Zábavní centrum to zrovna není, ale zábava tam rozhodně bude.“

„Souvisí to nějak s Vánoci?“

Terorista se ušklíbl. „Tohle byla pětka. Kladete ty své otázky moudře, paní Hvězdičko? Už jste jich vypejtovala čtvrtinu. Mohla jste zkombinovat Vánoce a zábavu. Nicméně jo, Vánoce v tom nějakou roli hrajou.“

Danceové to připadalo zvláštní. Bratři svobody sice nebyli křesťanskými fanatiky, avšak jejich ideologie obsahovala náboženská východiska. Kathryn by proto předpokládala, že jejich terčem budou spíš islamisté nebo židé.

„Provedly oběti osobně něco vaší organizaci?“

Například příslušníci policie, bezpečnostních složek nebo státní správy.

„Šestka. Ne.“

„Zaútočíte na oběti z ideologických důvodů?“

„Sedmička. Ano.“

„Bude to v okrese Monterey?“ pokračovala Danceová.

„Číslo osm. Ano.“

„Ve městě...“ Danceová otázku nedopověděla. Kdyby setrvala v této linii, spotřebovala by všechny zbývající otázky jen na výčet měst a oblastí v okrese Monterey. „Bude to někde poblíž vody?“

„Lajdácká otázka. Čekal bych od vás víc, paní Hvězdičko. Opravte se. Poblíž čeho?“

Jsem to ale hlupák, uvědomila si Danceová s bušícím srdcem. V okrese se nacházel bezpočet řek a vodních ploch. A taky se neptej na „oceán“, upozornila se v duchu. Monterey totiž technicky vzato u oceánu neleží. „Bude to v okruhu jednoho kilometru od Montereyského zálivu?“

„Výborně!“ vykřikl Keplar, který se zjevně dobře bavil. „Ano. To byla otázka číslo devět. Už jsme skoro v půlce.“

A Danceová viděla, že subjekt mluví plnou pravdu. Všechny odpovědi zatím pronášel v souladu se svým základním kinezickým čtením.

„Máte s Gabem Paulsonem partnera, který vám pomáhá s organizací?“

Keplar zvedl obočí. „Ano. Číslo deset. Jste v půlce cesty, abyste ty nebožáky zachránila, Kathryn.“

„Je ta třetí osoba členem Bratrů svobody?“

„Ano. Jedenáct.“

Danceová se úporně zamyslela, protože zatím nedokázala přijít na způsob, jak přetavit potvrzenou zprávu o existenci třetí osoby ve smysluplnou informaci o útoku. Změnila proto taktiku. „Potřebují oběti vstupenku, aby se na místo útoku dostaly?“

„Dvanáctka. Chci s váma hrát fér. Upřímně řečeno nevím. Ale v každém případě se museli přihlásit a zaplatit. Asi bych vám tolik informací neměl dávat, ale tahle hra mě baví.“ A zdálo se, že si ji Keplar doopravdy užívá.

Danceové se začalo v hlavě rodit několik myšlenek.

„Je to místo turistickou atrakcí?“

„Třináct. Ano, řek bych, že je. Nebo se přinejmenším nachází blízko turistickéjch atrakcí.“

Teď už Danceové nevadilo zeptat se na konkrétní zeměpisné místo. „Nachází se ve městě Monterey?“

„Ne. Čtrnáct.“

„V Carmelu?“

„Ne. Patnáct.“

Danceová si zachovala neutrální výraz. Na co dalšího by se měla zeptat? Pokud se jí podaří okruh pátrání ještě víc zúžit a pokud Michael O’Neil a jeho kriminalistický tým odhalí další podrobnosti, mohli by své poznatky spojit, vytvořit z nich konkrétní obrázek místa, kde k útoku dojde, a pak evakuovat veškeré budovy v okolí.

„Tak jakej ze sebe máte pocit, Kathryn? Cejtíte vzrušení z napínavý hry? Já teda jo.“ Podíval se na hodiny. Danceová také.

Zatraceně, během téhle slovní přestřelky čas doslova letěl. Bylo už 14.42.

Keplarovu otázku ponechala Danceová bez odpovědi a místo toho zvolila jinou taktiku. „Vědí vaši blízcí přátelé, k čemu se chystáte?“

Keplar se zamračil. „Na tohle chcete vypotřebovat otázku číslo šestnáct? No jak chcete. Ano.“

„Schvalují vám ten útok?“

„Ano, všichni. Sedmnáct. Už máte, co potřebujete, Kathryn? Připadá mi, že jste sešla z cesty.“

Jenže to nebyla pravda. Danceová pouze změnila strategii. Spokojila se s informacemi, které už měla k dispozici – turistická oblast u vody, akce s placeným vstupným související s Vánoci plus několik dalších skutečností –, a doufala, že spolu s informacemi O’Neilova týmu dokážou spolehlivě vytyčit oblasti, které je nutné evakuovat. Nyní se snažila přimět subjekt k doznání brnkáním na strunu, kterou před chvílí natáhla: totiž že když se Keplar zasadí o to, aby k útoku nedošlo, získá svému hnutí kladnou publicitu, a navíc nebude muset strávit zbytek života ve vězení ani nedostane smrtící injekci. Takže i kdyby Danceová svou hru na dvacet otázek prohrála, což se teď zdálo pravděpodobné, alespoň Keplara donutila přemýšlet o lidech jemu blízkých – o přátelích a příbuzných, s nimiž by dál mohl trávit čas, pokud útok zastaví.

„A co vaše rodina? Schvalují vám tu událost třeba vaši sourozenci?“

„Otázka osmnáct. Žádný sourozenec nemám. Jsem jedináček. Už vám zbejvaj jenom dva dotazy, Kathryn. Formulujte je uvážlivě.“

Poslední slova Danceová téměř neslyšela. Byla ohromená. Ach ne...

Keplarovo chování ve chvíli, kdy tvrdil, že je jedináček – což byla bohapustá lež –, se shodovalo s jeho základním čtením.

Ten člověk během celé hry lhal.

Jejich pohledy se setkaly. „Ajajaj, teď jsem trochu škobrtnul, co?“ Terorista se zachechtal. „Snažíme se všechno utajovat, takže mě nenapadlo, že budete vědět o mý rodině. Měl jsem si dát větší pozor.“

„Všechno, co jste mi právě řekl, byla lež.“

„Jako věž. Jako když tiskne. Vycucaná z prstu. Frázi si vyberte sama, paní Hvězdičko. Musel jsem hrát trochu na čas. Teďka už ty lidi nezachrání vůbec nic.“

Danceová pochopila, že celý výslech byl ztrátou času. Wayne Keplar se pravděpodobně nedal kinezicky analyzovat. Princip desatera přikázání v jeho případě neplatil. Při lhaní totiž nepociťoval o nic větší stres, než když mluvil pravdu. Podobně jako sérioví vrazi a schizofrenici trpí také političtí extremisté často utkvělou představou, že jejich počínání je správné, přestože ostatní pokládají jejich skutky za zločinné či odsouzeníhodné. Tito lidé jsou skálopevně přesvědčení o vlastní morální bezúhonnosti.

„Koukejte na to z mý perspektivy. Jasně, že kdybych se přiznal, získali bysme *nějakou* publicitu. Jenže znáte reportéry – po pár dnech je taková zpráva přestane bavit. Zato dvě stovky mrtvejš? Tohle se na CNN udrží tejdny. *Taková* publicita je k nezaplacení.“

Danceová se odsunula od stolu a beze slova vyšla z místnosti.

Michael O’Neil sprintoval kolem duchů.

Okolí města Monterey je místem, kde jsou přízraky minulosti dodnes přítomné.

Ohlonští indiáni, Španělé, železniční magnáti, komerční rybáři..., ti všichni byli dávno pryč.

Stejně jako vojáci.

Vojáci, kteří sloužili ve Fort Ord a dalších vojenských objektech, jež se kdysi rozkládaly po celém Montereyském poloostrově a definovaly jeho ekonomiku a kulturu.

Udýchaný a navzdory chladnému počasí a mlze také celý zpocený O'Neil běžel kolem pozůstatků kasáren, učeben a výcvikových objektů – některé budovy byly nedotčené, jiné se bortily a pár se už jich zřítilo úplně.

Běžel kolem automobilových dep, zásobovacích stanic, střelnic a vojenských nástupišť.

Běžel kolem cedulí s vybledlými obrázky lebek se zkříženými hnáty a růžových explozí.

Pozor! Nevybuchlá munice...

Prchající muž se zoufale proplétal objektem a i jeho honička viditelně vyčerpávala. Ve třicátých a čtyřicátých letech srovnaly zdejší terén buldozery, aby se na místě mohla vybudovat základna, avšak příroda si od té doby urvala velkou část krajiny zpět a zbrzdila ji dunami navátého písku, který na některých místech dosahoval výšky třípatrového domu.

Podezřelý muž zpanikařeně probíhal těmito písčitými údolími a často přitom padal. O'Neil však padal také, protože se mu bořily nohy, a navíc se musel rozhlížet kolem sebe a provádět rychlé sprinty, kdykoliv se mu zdálo, že se přiblížil k potenciální výbušnině.

Napadlo ho, jestli by neměl vpálit muži do nohy kulku, jenže to bylo technicky neproveditelné. Kdyby nic jiného, nemohl si dovolit, že se netrefí a zabije ho.

Podezřelý muž se tedy trmácel dál, sípal, obličej měl celý rudý a batůžek se smrtícím obsahem mu poskakoval na rameni.

Konečně uslyšel O'Neil sekavý zvuk vrtule blížící se helikoptéry.

Pomyslel si, že vrtulník představuje jediný chytrý způsob, jak někoho pronásledovat v podobném terénu, přestože se nejednalo o ryzí minové pole. Dokud se stroj pohyboval ve vzduchu, nemohl narazit na nevybuchlou municí.

Jaká je vlastně pravděpodobnost, že se to stane mně? pomyslel si O'Neil. Že se pode mnou ozve výbuch a zmrzačí mi nohy?

Co pak bude s dětmi?

A co případný život s Kathryn Danceovou?

Nakonec však usoudil, že tyto otázky jsou bezpředmětné. Na tomhle pozemku ležela nevybuchlá vojenská munice. Neskončil by jako mrzák, nýbrž jako hromádka rudé kaše.

Vrtulník se přiblížil. Páni, ten dělá kravál. O'Neil už na to zapomněl.

Podezřelý se zastavil, ohlédl se, odbočil doprava a rychle zmizel za dunou.

Je to past? O'Neil pomalu vyrazil vpřed. Neviděl však dost zřetelně před sebe. Pod vrtulníkem se totiž zvedal vířivý oblak prachu a písku. Detektiv mávl na pilota, ať zvětší odstup. Ukázal pistolí před sebe a začal se blížit k prohlubni, v níž zmizel prchající terorista.

Vrtulník se přisunul ještě blíž. Pilot zřejmě O'Neilova gesta nezachytil. Písečná bouře začala být ještě zběsilejší. Z reproduktoru helikoptéry se začala linout naprosto nesrozumitelná slova.

„Zpátky, zpátky!“ ječel O'Neil marně.

Vtom si před sebou všiml siluety člověka. Ve zvířeném prachu a písku byla poněkud rozostřená, ale každopádně se k němu blížila.

O'Neil zamžoural, aby si trochu pročistil oči, a zvedl pistolí. „Ani hnout!“

Lehce zatlačil na spoušť. Pistole teď byla v dvojčinném módu a k vypálení první rány bylo nutné vyvinout větší tlak.

Střílej, řekl si v duchu.

Prachová clona však byla tak hustá, že si O'Neil nebyl jistý, zda je to opravdu pachatel. Co když je to rukojmí nebo nějaký ztracený turista?

Přikrčil se a začal se sunout vpřed.

Zatracený vrtulník! Mezi zuby mu skřípal písek.

V tu chvíli se od první siluety oddělila druhá, o poznání menší, a vyletěla přes prašný vír směrem k němu.

Co to...?

Modrý batoh udeřil O'Neila do tváře. Detektiv upadl a batoh mu přistál vedle nohou. Michael O'Neil vykašlával písek a v duchu si říkal, jaký je to paradox, že ve chvíli, kdy přežil běh polem plným nevybuchlé munice, ho roztrhá na kusy bomba, kterou si pachatel celou dobu nese s sebou.

Předvánoční oslava Sdružení bankéřů se pomalu rozbíhala. Jako vždy začala docela brzy. Komu by se chtělo zamítat žádosti o úvěr nebo se starat o papíry k úvěrům již schváleným v době, kdy se blíží vánoční svátky?

Carol a Hal vítali u vchodu členy SBCPK, ukazovali jim, kam si mají odložit svrchníky, předávali jim dárkové tašky a dbali na to, aby na baru nic nechybělo a všichni měli dost občerstvení.

Sál vypadal opravdu kouzelně. Carol se nakonec rozhodla zatáhnout závěsy – za hezkého letního dne byl možná výhled na vodu úchvatný, jenže dnes se snesla mlha a venku bylo pošmourno a šedivo. Naopak v sále vládla díky vánočním světlům a tlumenému stropnímu osvětlení příjemná a pohodová atmosféra.

Hal korzoval sálem v konzervativně stříženém obleku, bílé košili a čepici Santa Clause. Hosté popíjeli víno a punč, cvakali digitálními fotoaparáty, tvořili hloučky a bavili se o politice, sportu, nákupech a blížících se svátcích.

Mnoho diskusí se vedlo také o úrokových sazbách, Fedu a euru.

Bankéři nikdy nedokážou nemluvit o práci. Nikdy.

„Slyšeli jsme, že se chystá nějaké překvapení, Carol,“ oslovil hostitelku jeden z členů sdružení.

„Jaké?“ zeptal se jiný host.

„Buďte trpěliví,“ odpověděla Carol a zasmála se. „Kdybych vám to řekla, už by to nebylo překvapení, ne?“

Když už se zdálo, že se zábava dostatečně rozproudila, vyšla Carol na pódium a ještě jednou vyzkoušela aparaturu. Ano, fungovala bezchybně.

Díky bohu.

Její „překvapení“ bylo na aparatuře závislé. Carol zorganizovala vystoupení pěveckého sboru střední školy, na kterou chodil jeden z jejích vnuků – mělo se jednat o sváteční koncert složený z tradičních i moderních vánočních a chanukových písní. Carol se podívala na hodinky. Mladí zpěváci měli dorazit zhruba ve tři čtvrtě na čtyři. Carol už je slyšela zpívat a byli opravdu dobří.

Vtom se Carol v duchu rozesmála, protože si vzpomněla, jak vypadala zábava loni. Herb Ross, viceprezident banky First People's Trust, který do sebe předtím vpravil víc než litr „speciálního“ punče, tehdy vylezl na stůl a začal zpívat – a později také předvádět, což bylo ještě horší (anebo možná lepší, protože si pak všichni měli ještě dlouho o čem povídat) – koledu *Dvanáct vánočních dnů*, přičemž vrcholem jeho vystoupení byla sloka o deseti skákajících pánech.

Kathryn Danceová strávila drahocenných deset minut psaním textových zpráv a rozhovory s řadou lidí v terénu i zde v sídle CBI.

Zdálo se, že se případ nevyvíjí dobře ani mimo vyšetřovací místnost. Montereyský kriminalistický tým ještě stále analyzoval

stopy nalezené ve Fordu Taurus a v „kapesním stelivu“ obou podezřelých a Abbott Calderman odhadoval, že první výsledky nebudou mít k dispozici dřív než za deset až patnáct minut.

Propána, pomyslela si Danceová.

Michael O'Neil stále pronásledoval třetího spiklence v opuštěném objektu vojenské základny. Podle posledních zpráv se pilotovi policejního vrtulníku ztratil v oblaku písečného prachu. Danceová také krátce pohovořila s agentem FBI Stevem Nicholsem, který právě pobýval v nedalekém mobilním velitelském stanovišti. „Ten Paulson nechce nic říct,“ informoval ji agent. „Necekne ani slovo. Jenom na mě civí. Chtěl bych na něm zkusit waterboarding.“

„Tohle my neděláme,“ připomněla mu Danceová.

„To já jen tak sním,“ zabručel Nichols a zavěsil.

Danceová se vrátila do vyšetřovny k Wayneu Keplarovi a podívala se na hodiny na zdi.

15.10.

„Nazdar,“ oslovil ji Wayne Keplar, rovněž jukl na hodiny a obrátil pohled k Danceové. „Nejste na mě našťvaná, že ne?“

Danceová se posadila naproti němu. Bylo zřejmé, že z něj žádné přiznání nevymáčkne, a tak se neobtěžovala s klasickým kinezickým výslechem. Místo toho řekla: „Určitě vás nepřekvapí informace, že jsem se během našeho prvního rozhovoru snažila analyzovat vaši řeč těla v naději, že se mi podaří najít způsob, jak na vás vyvinout nátlak, abyste mi prozradil, co máte s Gabem a vaším třetím společníkem v plánu.“

„O tý řeči těla jsem nevěděl. Ale dává to smysl.“

„Teď chci udělat něco jiného a rovnou vám řeknu, co to je. Žádné triky.“

„Povídejte. Jsem jedno ucho.“

Danceová dospěla během pauzy k závěru, že tradiční analýza a výslech nemají u člověka jako Wayne Keplar naději na úspěch.

Vzhledem k jeho absenci afektu i k jeho fanatickému přesvědčení o správnosti všeho, zač bojuje, byl tento člověk kinezicky nepoužitelný. Ani obsahová analýza nebyla v jeho případě příliš vhodná; jedná se o jakousi chudou příbuznou analýzy řeči těla, která se snaží zjistit, zda subjekt mluví pravdu, posuzováním logičnosti jeho výpovědi. Kepler se však uměl příliš dobře ovládat na to, aby bezděky prozradil něco, co by mohlo vyšetřovateli naznačit, co je pravda a co lež.

A tak Danceová zvolila radikální přístup.

„Chci vám dokázat,“ prohlásila, „že vaše přesvědčení – tedy to, co vás a vaši skupinu motivuje k provedení útoku – je mylné.“

Keplar zvedl obočí. Fascinovaně.

Z hlediska vyšetřování to byl pošetilý nápad. Vyšetřovatel by se nikdy neměl se subjektem dohadovat o podstatě problému. Je-li muž obviněn z vraždy své manželky, je úkolem vyšetřovatele stanovit fakta, a pokud tato fakta nasvědčují tomu, že manželku skutečně zavraždil, vymoci z něj doznání nebo přinejmenším shromáždit dostatek informací k tomu, aby detektivové zajistili jeho pozdější usvědčení.

Nemá smysl diskutovat s ním o správnosti toho, co udělal, tím méně pak o širších filozofických otázkách, například zda je přípustné ukončit život jiného člověka nebo páchat násilí na ženách.

Danceová se však nyní chystala učinit právě to.

Keplar si znovu přešel jazykem po vnitřní straně tváře a zamýšleně se zeptal: „A víte vůbec, v co věříme?“

„Četla jsem webové stránky Bratrů svobody. A...“

„Líbí se vám ta grafika? Stála nás slušnej balík.“

Pohled na zeď. 15.14.

„Prosazujete menší roli vlády,“ pokračovala Danceová, „prakticky nulové daně, decentralizaci bankovníctví, rozbití velkých

korporací, zeštíhlení armády, výuku náboženství ve veřejných školách. A tvrdíte, že máte právo na násilné projevy občanské neposlušnosti. Kromě toho zastáváte několik rasových a etnických teorií, které vyšly z módy v šedesátých letech devatenáctého století.“

„No, tak to vezmem od konce. Faktem je, že to poslední jsme přidali do programu proto, aby nám posílali prachy venkovští balíci a pošuci, co by nejradši zadržovali hranice. Spousta z nás tyhle názory ve skutečnosti nezastává. Vypadá to, že jste se na mě pečlivě připravila, paní Hvězdičko. Zastáváme víc postojů, než kolik byste si jich dokázala zapamatovat, ale pro začátek nám budou stačit tyhle... No tak mi je vyvráťte. Bude to stejná zábava jako dvacet otázek. Ale upozorňuju vás, že to může dopadnout i tak, že nakonec přesvědčím *já vás*, takže pak pověsíte tu svou plechovou hvězdu na hřebík a přijdete za náma, za hodnejma klukama. Co vy na to?“

„Ponechám si otevřenou mysl, pokud vy učiníte totéž.“

„Platí.“

Danceová se zamyslela nad informacemi, které se dočetla na webových stránkách Bratrů svobody. „Mluvíte o nedotknutelnosti jednotlivce. S tím do jisté míry souhlasím, jenže jako skupina jednotlivců nedokážeme přežít. Potřebujeme vládu. A čím víc nás lidí je, čím větší ekonomickou a společenskou aktivitu vykazujeme, tím víc potřebujeme silnou centrální vládu, abychom měli jistotu, že můžeme bezpečně žít.“

„To je smutný, Kathryn.“

„Smutný?“

„Jasně. Zdá se, že já mám v lidstvo větší víru než vy. Podle mýho jsme naprosto způsobilí postarat se o sebe sami. Na něco se vás zeptám: chodíte čas od času k doktorovi, že jo?“

„Ano.“

„Ale moc často ne, vidíte? Vlastně jen docela vzácně. S děčkama je to častější, to je mi jasný... A vy určitě děčka máte, to já poznám.“

Danceová to ponechala bez reakce.

15.17.

„Jenže co dělá takovej doktor? Když nepočítám, že vám občas narovná zlomenou kost, tak vám takovej doktor řekne víceméně totéž, co vám už napověděl vlastní instinkt. Dejte si aspirin, běžte do postele, pijte hodně tekutin, jezte hodně vlákniny, vyspěte se. Ať se tělo o sebe postará samo. V devětadevadesáti procentech případů tenhle recept zabere.“ Keplarovi se rozsvítily oči. „A přesně tohle by měla dělat vláda: nechat nás devětadevadesát procent času na pokoji.“

„A co to zbylé jedno procento?“ vyzvídala Danceová.

„Vyjmenuju vám, co potřebujeme: dálnice, letiště, národní obranu... Ačkoliv zrovna to poslední slovo... ‚Obrana‘. Víte, že ministerstvo obrany se kdysi jmenovalo ‚ministerstvo války‘? Jenže pak se do toho vložili týpkové z public relations a slovo ‚válka‘ jim najednou nešlo pod nos. A tak ho prostě změnili. Ovšem to je lež. Nám nejde jenom o obranu. Strkáme čumák i do míst, kde nemáme co dělat.“

„Vláda reguluje korporace, které by jinak vykořisťovaly občany.“

Keplar se ušklíbl. „Vláda jim v tom pomáhá. Kolik kongresmanů odchází do Washingtonu chudejch a vrací se jako boháči? Většina.“

„Ale některé daně vám nevadí?“

Terorista pokrčil rameny. „Když se z nich budou platit silnice, řízení letového provozu a obrana.“

15.20.

„A co Komise pro cenné papíry a burzy? Ta přece reguluje akciové obchody.“

„My žádný akcie nepotřebujem. Zkuste se zeptat nějakýho průměrnáka, co to je akciověj trh, a on vám řekne, že je to způsob, jak vydělat prachy nebo si něco odložit stranou do penzijního fondu. Neuvědomujou si, že od toho tu akciověj trh *není*. Že je tu od toho, aby si lidi mohli koupit firmu – stejně jako když si chcete koupit ojetinu, zajdete si do autobazaru. Jenže proč by měl mít člověk zájem koupit si firmu? To mně fakt uniká. Hrstka lidí by si možná koupila akcie proto, že se jim líbí, co daná firma dělá, nebo že chtěj podpořit určitej druh podnikání. Jenže většinu občanů tyhle důvody nezajímaj. Takže pryč s akciema. Naučte se žít s tím, co dům dá.“

„Tak to se pletete, Wayne. Jen se podívejte na všechny inovace, které vznikly ve firmách: na léky zachraňující lidské životy, na lékařské přístroje, na počítače... Od toho tu firmy jsou.“

„Jasně, iPhony, blackberry a notebooky nahradily rodiče a děcka se učej rodinnejm hodnotám na pornostránkách.“

„Ale vlády přece zajišťují vzdělání.“

„Ha! To je další vyčůranost. Profesoři inkasujou pár set tisíc dolarů ročně za to, že dělaj osm měsíců, a ani těch osm měsíců nedělaj dost tvrdě. Někteří učitelé nedokážou ani zformulovat kloudnou větu. Povězte mi, Kathryn: dělá vám radost svěřovat svou ratolest člověku, kterýho vidíte jednou nebo dvakrát ročně na třídních schůzkách? Víte vůbec, čím jim tihle lidi otravujou myšlenky?“

Danceová mlčela a jen tiše doufala, že na ní není příliš znát, že ji přesně tyto věci čas od času napadají.

„Kdepak,“ pokračoval Keplar, „k tomuhle mám pro vás akorát dvě slova: domácí vzdělávání.“

„Dále tvrdíte, že nemáte rád policii. Jenže my jsme tu od toho, abychom zajistili bezpečí vám i vaší rodině. Dokonce se postaráme o to, aby Bratři svobody mohli svobodně vykonávat

svou činnost, aby je nikdo nediskriminoval a aby se nestali obětí zločinů z nenávisti.“

„Policejní stát... Přemejšlejte o tom, paní Hvězdičko. Nevím, co v tomhle hogo fogo baráku přesně děláte vy, ale povězte mi pravdu: kvůli čemu každé den nasazujete život? Čas od času možná zastavíte nějakýho pošahanýho sériovýho vraha nebo zachráníte nějakou oběť únosu. Jenže většinu času se policajti akorát naparujou v těch svejch čimanskejch policajtskejch uniformách, zatýkaj zbědovaný výrostky za drogy, ale nikdy si nepoložej otázku *proč*. Proč jsou lidi vlastně tak diví po marjáně nebo koksu? Protože je vláda a státní instituce v týhle zemi zklamaly.“

15.26.

„Dobrá, takže nemáte rád federální vládu. Ovšem všechno je relativní, vidíte? Vraťme se do osmnáctého století. Už tehdy jsme nebyli jen shlukem jednotlivců. Existovaly státní vlády a ty měly velkou moc. Lidé museli platit daně, museli dodržovat zákony, nesměli jen tak sebrat sousedovi pozemek, nesměli páchat krve-smilstvo, nesměli krást. Všichni to akceptovali. A dnešní federální vláda je jen větší verzi státních vlád z osmnáctého století.“

„Skvělá argumentace, Kathryn. To se musí nechat.“ Kepler uznale pokýval hlavou. „Jenže my si myslíme, že i státní, ba dokonce i *místní* zákony jdou hodně přes čáru.“

„Takže byste byli raději, kdyby žádné zákony neexistovaly?“

„Řekněme prostě, že jich chceme daleko, daleko míň.“

Danceová se předklonila a sepjala ruce. „Pojďme si teď promluvit o jednom vašem přesvědčení, které má pro nás v dané situaci stěžejní význam: o právu použít násilí, abyste dosáhli svých cílů. Samozřejmě vám přiznávám právo zastávat takové názory, jaké si přejete zastávat – a nebýt za to zatčeni. Což mimochodem ve spoustě zemí neplatí.“

„V tomhle jsme jedničky,“ souhlasil Kepler. „Jenže nám to pořád nestačí.“

„Ovšem násilí je pokrytecké.“

Keplar se nad tímto výrokiem zamračil. „Jak to?“

„Protože když někoho ve jménu svých názorů usmrtíte, porušujete nejdůležitější právo, které jako jednotlivec má – jeho právo na život. Jak můžete bojovat za práva jednotlivce, a přitom být ochotni jednotlivce obětovat?“

Terorista svěsil hlavu a pak ji opět vztyčil. Znovu si jazykem vyboulil tvář. „To jste řekla dobře, Kathryn. No jo.“

Danceová zvedla obočí.

„Něco na tom opravdu je,“ dodal Keplar. „Jenže jste zapomněla na jednu věc. Ti lidi, který jsme si vybrali za oběť, žádní jednotlivci nejsou. Jsou to jen kolečka v systému, stejně jako vy.“

„Takže tvrdíte, že je v pořádku je zabít, protože jsou... Protože to ani nejsou lidé?“

„Sám bych to nevyjádřil líp, paní Hvězdičko.“ Zabloudil očima ke stěně. 15.34.

Vrtulník dosedl na parkoviště před nákupním centrem v Seaside a Michael O'Neil spolu se spoutaným podezřelým – žádnou legitimaci u sebe baťůžkář neměl – vystoupili z kabiny.

O'Neil krvácel z drobného šrámu na hlavě, který si udělal, když se drápal do houští, aby unikl bombě v batohu.

Ze které se nakonec vyklubal pouhý prostředek odvedení pozornosti.

Žádná podomácku vyrobená výbušnina, žádný antrax.

Batoh byl naplněný pískem.

Podezřelý muž zřejmě během jednoho ze svých úhybných manévřů vysypal obsah batohu, který ho mohl usvědčit. Ať už šlo o důkazní materiál, bombu nebo nějakou jinou stopu, každopádně to teď leželo pohřbené někde v písku.

Dílo zkázy pak dokonal vír vrtulníku.

Ze všeho největším zklamáním však bylo, že zadržovaný muž držel bobříka mlčení. O'Neila dokonce v jednu chvíli napadlo, jestli není opravdu němý. Během honičky ani poté, co ho detektiv přemohl, spoutal a dovlekl k vrtulníku, totiž ten člověk nepromluvil jediné slovo. Nic, co na něj O'Neil vyzkoušel – sliby ani výhrůžky –, ho nepřimělo k řeči.

A tak ho detektiv předal kolegům z Úřadu šerifa okresu Monterey. Zběžná prohlídka u něj neodhalila žádnou legitimaci. Hned na místě mu sejmuli otisky prstů mobilní čtečkou, ale z databáze nevypadl žádný záznam. Muž byl tedy oficiálně zatčen jako anonym nebo též jako „neznámý pachatel A“.

Světlovlasá žena s velkým kelímkem nealka – teď už téměř prázdným –, která ho před chvílí zahlédla v davu, ho nyní formálně identifikovala a odjela.

K O'Neilovi nyní přistoupil šéf kriminalistického týmu. „Moc toho nemáme, ale můžu ti říct, že ten taurus stál v poslední době nějakou dobu na pláži v osmikilometrovém úseku jižně od Moss Landingu.“ Calderman detektivovi vysvětlil, že vzhledem k jedinečnému složení chladicí vody z tamní elektrárny a vzhledem k převažujícím proudům a hnojivům vypouštěným z několika místních farem lze tuto část okresu velmi dobře ohraničit.

Pokud se osmikilometrový úsek dal nazvat ohraničením.

„Ještě něco?“

„Ne. To je všechno. Víc možná zjistíme v labině.“ Calderman si ukázal na hodinky. „Jenže na to není čas.“

O'Neil zatelefonoval Kathryn Danceové, jenže se mu okamžitě sepnula hlasová schránka. Napsal jí tedy SMS s nejnovějšími informacemi. Nato zvedl hlavu a prohlédl si rozbitý Ford Taurus, policejní vozy i žlutou policejní pásku, která ostře kon-

trastovala s mlhavou šedou krajinou. Není tak úplně neobvyklé, pomyslel si, že místo činu přinese víc otázek než odpovědí.

Jenže proč se to ksakru muselo stát zrovna v tomhle případě, kdy na záchranu dvou set lidí zbývá tak málo času?

Harriet Keplarová pevně svírala volant automobilu, který ukradla z parkoviště před outletovým nákupním centrem.

Ruce se jí netřáslly, ale srdce měla rozechvělé zoufalstvím. Její milovaný bratr Wayne i její příležitostný milenec Gabe Paulson byli ve vazbě. Za chvíli vybuchne ta bomba a ona už je pak nikdy neuvidí, leda u soudu – vzhledem k Wayneově statečnosti předpokládala, že místo aby upekl dohodu se státním zástupcem, bude trvat na své nevině a požene celou kauzu až do procesu, aby se mohl v soudní síni postavit a od plíc povědět soudci, porotcům i novinářům, co si o tom všem myslí.

Vytáhla si z vlasů brýle a podívala se na hodinky. Už to dlouho nepotrvá. Od motelu Dunes Inn, který byl jejich základnou, ji dělilo deset minut jízdy. Podle původního plánu měli ve stejném motelu přečkat několik následujících dní a sledovat přitom zprávy. Jenže teď bohužel vstoupil v platnost plán B. Harriet měla odjet zpátky do motelu, sebrat veškeré dokumenty, mapy, vybavení i zbylé výbušniny a uhánět s tím vším do Oaklandu. Byla si naprosto jistá, že se v řadách Bratrů svobody objevil práškač – jak jinak mohla policie znát tolik informací? –, a ona ho hodlala najít.

Jejich rozhodnutí, že se za nákupním centrem rozdělí, bylo velmi prozíravé. Když jejich Ford Taurus s Harriet na zadním sedadle načas setřásl dálničního policistu a smykem zastavil za outletem, rozhodl Wayne, že se někdo musí vrátit do motelu a zničit důkazy – ty totiž usvědčovaly několik velmi vysoce postavených Bratrů svobody.

Harriet proto vyskočila z auta s batůžkem obsahujícím náhradní rozbušky, kabely, nářadí i falešné legitimace, které jim měly zajistit vstup na předvánoční setkání SBCPK. Původně měla v plánu ukrást na parkovišti nějaké auto a odjet do motelu Dunes Inn v něm, jenže v tu chvíli ten kretén sestřelil Gabea s Waynem. A najednou bylo všude plno policajtů.

Harriet tedy vklouzla do restaurace Burger King, než se usadí prach. Zbavila se obsahu batůžku, jenže k jejímu zděšení se v nákupním centru začali rojit policajti a zpovídat zákazníky i personál. Harriet dospěla k závěru, že bude muset najít obětelného beránka, který odvede pozornost od její osoby. Po chvíli upoutal její zrak osamělý muž, který byl zhruba stejně vysoký jako ona a měl podobně světlé vlasy – to pro případ, že si jí ten dálniční policista přece jen všiml na zadním sedadle fordu. Přiskočila k muži, zarazila mu do žeber pistoli, odvedla ho za restauraci Burger King a sebrala mu náprsní tašku, ve které našla fotografii tří křiklavě obyčejných dětí. Vytáhla tedy mobilní telefon, zavolala svému imaginárnímu spolupracovníkovi a řekla mu, ať zajede do domu toho nebožáka a nažene někam jeho ratolesti.

A jestli jejich táta neudělá přesně to, co mu Harriet řekne, ať je jednoho po druhém zastřelí, od nejstaršího po nejmladšího. Jeho manželka měla zemřít jako poslední.

Harriet pak sebrala muži klíče od auta a poručila mu, ať se postaví do fronty. Pokud se v restauraci objeví policisté a budou s ním chtít mluvit, ať se dá na útěk, a pokud ho doženou, ať po nich hodí batůžek a prchá dál. A kdyby ho přece jen zadrželi, ať mlčí jako ryba.

Harriet ho samozřejmě hodlala co nejrychleji prásknout – věděla totiž, že jakmile se za ním policie pustí, ona bude mít šanci vzít si jeho auto a odjet.

Všechno by to bezvadně klaplo, kdyby ji ten zatracený detektiv – O’Neil se jmenoval – nepožádal, aby zůstala v restauraci a potvrdila mu totožnost toho zadrženého blondáka. Harriet už odtamtud zoufale toužila vypadnout, jenže nemohla vzbudit podezření, a tak dál tvrdla v restauraci, popíjela kolu bez kofeinu a snažila se přemoci vztek a smutek z toho, co potkalo jejího bratra a Gabea.

A pak se O’Neil s tím chudákem vrátili. Harriet zpražila obětního beránka varovným pohledem, potvrdila jeho totožnost a předala policajtům falešné kontaktní údaje.

Teď už seděla v mužově autě a vracela se do motelu Dunes Inn.

Ach, Wayne, bude se mi po tobě stýskat! A po Gabeovi taky. Motel se vynořil před ní. Harriet se vrátila na parkoviště a prudce zastavila.

V tu chvíli si uvědomila, že jí pod rukama cosi zvláště vibruje. Sloupek řízení. Co to může být?

Zemětřesení?

Problém s autem?

Vypnula motor, ale vibrace byla stále silnější.

Listí se dalo do pohybu a na parkovišti se jako tornádo zvedl oblak prachu.

Konečně to Harriet pochopila. „Do prdele.“

Vytáhla z kabelky pistoli, vyskočila z auta a uháněla ke vchodu do motelu, přičemž cestou naslepo střílela po vrtulníku, který právě dosedal na parkoviště. Několik policajtů – a taky ten zatracený detektiv O’Neil – vyrazilo za ní. „Odhoďte zbraň, odhoďte zbraň!“

Harriet zaváhala. Nakonec položila pistoli i svazek klíčů na zem a lehla si na břicho vedle nich.

Policajti jí nasadili pouta a postavili ji na nohy.

To už se k ní blížil O'Neil. V ruce držel pistoli a rozhlížel se po případných komplicích. Ke vchodu do motelu se pomalu přibližovala skupinka policajtů oblečených jako vojáci.

„Je uvnitř někdo?“ zeptal se detektiv.

„Ne.“

„Takže jste byli jen tři?“

„Ano.“

„Přesto proveďte dynamický průnik,“ houkl detektiv na zášahové agenty.

„Jak jste to zjistil?“ utrhla se na něj Harriet.

O'Neil si ji změřil neutrálním pohledem. „Podle těch kalhot.“

„Cože?“

„Popsala jste ty muže v autě a uvedla jste, že jeden z nich měl černé kalhoty. Jenže ze vzdálenosti dvaceti metrů nepoznáte, jaké kalhoty má člověk, který sedí v autě. Nemohla jste mu je vidět.“

Sakryš, pomyslela si Harriet. Tohle ji nenapadlo.

O'Neil dodal, že pronásledovaný muž, jehož původně podezírali z účasti na spiknutí, se choval příliš nervózně. „Napadlo mě, že to na něj mohl někdo navlíct. A on mi pak řekl, jak to s vámi bylo. A tak jsme se zaměřili na jeho auto a pomocí GPS ho sledovali až sem.“ O'Neil se jí začal prohrabovat v kabelce. „Vy jste Wayneova sestra.“

„Už neřeknu ani slovo.“ Harriet byla rozrušená a neustále pokukovala po motelu.

O'Neil si toho všiml a zamračil se. Pohlédl na její svazek klíčů, který kromě klíče od auta obsahoval ještě jeden podobný ovladač s tlačítky.

Harriet zachytila detektivův pohled a usmála se.

„Výbušnina v pokoji!“ vykřikl O'Neil. „Všichni zpátky! Rychle!“

Nebyla to výbušnina, nýbrž pouhá plynová bomba, kterou Gabe nastražil v pokoji pro případ, že se stane něco podobného. Hořela už asi tři minuty – Harriet stiskla tlačítko na dálkovém ovladači ihned ve chvíli, kdy spatřila vrtulník –, ale kouř a plameny zatím nepronikly ven.

Po chvíli však ze dvou oken vyšlehla ohnivá koule.

Členové zásahového týmu popadli hasicí přístroje a překotně vrazili dovnitř, aby zachránili, co se dá. Po chvíli vycouvali zpátky, neboť plameny se rychle šířily. „Michaeli!“ křikl jeden policista. „Zahlídli jsme tam bednu s rozbuškami a nějaké časovače.“

Další policista doběhl k O’Neilovi a ukázal mu ohořelé zbytky asi deseti dokumentů. Byly to plány místa útoku – motelu, v jehož konferenčním sále se právě konala předvánoční oslava SBCPK. O’Neil si plány prohlédl. „Nějaký sál s pódiem. To může být kdekoliv. Ve firmě, ve škole, v hotelu, v restauraci.“ Povzdechl si.

Harriet propadla chvilkové panice, ale pak se opět uklidnila, neboť letmo pohlédla na ohořelý dokument a všimla si, že na něm není uveden název motelu.

„Kde to je?“ zeptal se jí detektiv nevybíravě.

Harriet si plánek chvíli prohlížela a pak zavrtěla hlavou. „Tohle vidím prvně v životě. Podstrčili jste to tam, abyste mě mohli usvědčit. Tohle dělá vláda pořád.“

Na předvánoční oslavu bankéřů dorazili středoškolští studenti. Všichni se zdáli vymydlení a slavnostně naladěni a všichni měli na sobě uniformy, které Carol předem schválila: béžové kalhoty a sako pro chlapce, kostkovaná sukně a bílá halenka pro dívky.

Dívali se na podávané dobroty – a kluci zřejmě přemýšleli, jak by se mohli tajně dostat k punči –, ale s hodováním museli

ještě dvacet minut počkat, dokud neodezpívají koncert. Carolin vnuk babičce vysvětlil, že všichni členové sboru berou hudbu nesmírně vážně a sladkosti nejsou dobré na hlasivky.

Carol svého pohledného světlovlasého vnuka objala a podala ruku sbormistrovi.

„Prosím o klid!“ zvolala do sálu. „Posaďte se všichni na svá místa.“

Děti vystoupaly na pódium a rozstavily se do předepsaného útvaru.

Hodiny ve vyšetřovně ukazovaly 15.51.

Danceová na okamžik přerušila diskusi, přečetla si několik textových zpráv a několik jich odeslala, což Wayne Keplar se zájmem sledoval.

15.52.

„Váš výraz mi prozrazuje, že zprávy nejsou dobré. Na jinejch frontách žádněj pokrok?“

Kathryn Danceová neodpověděla. Odložila telefon. „Ještě jsem neukončila naši diskusi, Wayne. Poukázala jsem na to, že je od vás pokrytecké, když zabíjíte právě ty lidi, jejichž zájmy údajně hájíte.“

„A já poukázal na to, že tenhle argument má díru jako do prdele.“

„Ale zabíjení je přece v rozporu i s další vaší zásadou.“

„S jakou?“ zeptal se Wayne Keplar klidně.

„Chcete, aby se na školách vyučovalo náboženství. Takže musíte být věřící. A zabíjení nevinných je hřích.“

Terorista se jen ušklíbl. „Ale jděte, paní Hvězdičko. Přečtěte si někdy bibli. Bůh trestá lidi skoro za nic. Protože se mu někdo postavil do cesty. Protože chce upoutat vaši pozornost. Nebo protože je úterý, co já vím. Myslíte, že všichni lidi, co se utopili při potopě světa, se něčím provinili?“

„Takže teroristická taktika al-Káidy je podle vás v pořádku?“

„No, al-Káida samotná ne – protože usiluje o nejsilnější vládu ze všech. Říká se jí teokracie. Nemá úctu k jednotlivcům. Ale tu jejich taktiku беру všema deseti. K sebevražednejm atentátníkům chovám neskonalaj obdiv. I když bejt po mým, tak bych všechny islámský země proměnil v kouřící jaderný krátery.“

Kathryn Danceová se zoufale podívala na hodiny, které ukazovaly téměř 15.57.

Protřela si obličej a svésila ramena. Ve vyčerpaných očích měla prosebný výraz. „Existuje něco, čím bych vás přece jen mohla přesvědčit, abyste to zarazil?“

15.58.

„Ne, to se vám nepodaří. Někdy je pravda důležitější než pár jednotlivců. Ovšem,“ dodal Kepler s upřímným výrazem, „chci vám, Kathryn říct, že si na vás cením jedný věci.“

Tak už nejsem „paní Hvězdička“ ...

„Jaké věci?“ zašeptala Danceová s očima nalepenýma na hodinách.

„Že jste mě brala vážně. Ten rozhovor, kterej jsme právě absolvovali. Nesouhlasíte se mnou, ale respektovala jste mě.“

16.00.

Vyšetřovatelka i podezřelý znehybněli a upřeně sledovali hodiny na zdi.

Po chvíli zazvonil v místnosti telefon. Danceová se natáhla a rychle stiskla tlačítko reproduktoru. „Ano?“

Ozval se praskavý mužský hlas. „Kathryn, tady je Albert. Bohužel ti musím oznámit...“

Danceová si povzdechla. „Pokračuj.“

„Bylo to podomácku vyrobené zařízení, nějaká plastická výbušnina... Přesný počet mrtvých ještě neznáme. Nakonec to mohlo dopadnout hůř. Zdá se, že výbušnina byla nastražená pod pódiem, které část výbuchu utlumilo. Ale pořád to vypadá

na nějakých zhruba patnáct mrtvých, plus dobrá padesátka zraněných... Vydrž, volají mi z dálniční policie. Ještě se ti ozvu.“

Danceová ukončila spojení, nakrátko zavřela oči, znovu je otevřela a zpražila jimi Keplara. „Jak jste *mohl*?“

Terorista se mračil; nepůsobil nijak zvlášť triumfálně. „Promiňte, Kathryn. Ale takhle to muselo bejt. Mezi náma zuří válka. Na druhou stranu máte bod – jenom patnáct mrtvejch. Někde jsme to posrali.“

Danceová se otrásla vztekem. Ale klidně řekla: „Pojďme.“

Vstala a zaklepala na dveře. Ty se okamžitě otevřely a dovnitř vstoupili dva urostlí agenti CBI, kterým rovněž planuly tváře. Jeden z nich opět nasadil Keplarovi pouta a zdálo se, že jen čeká na záminku, aby ho mohl šlehnout taserem. Terorista však teď byl ztělesněním slušného chování.

Druhý agent zamumlal směrem k Danceové: „Zrovna jsem se doslechl, že počet obětí se zvýšil na...“

Danceová ho mávnutím ruky umlčela, jako by nechtěla Keplarovi dopřát radost ze zprávy o velikosti jeho vítězství.

Vyvedla teroristu zadním vchodem z budovy a zamířila s ním k dodávce, která ho měla převézt do věznice v Salinasu.

„Musíme jednat rychle,“ upozornila ostatní agenty. „Spousta lidí teď bude chtít vzít spravedlnost do vlastních rukou.“

Prostranství za budovou bylo víceméně opuštěné. Právě v tom okamžiku však zpoza rohu vykoukl Dan Simmons – internetový novinář s kukučem jako Jude Law, který předtím obtěžoval Danceovou. Skoro to vypadalo, jako by sem každých pár minut přišel zkontrolovat, jestli mu tudy někdo nechce proklouznout. Když je uviděl, vyrazil k nim i se svým nemytým kameramanem.

Danceová si ho nevšímala.

„Agentko Danceová,“ začal Simmons, „můžete nějak okomentovat neschopnost policejních složek odvrátit ten pumový útok?“

Danceová neřekla nic a dál postrkovala Keplara k dodávce.

„Myslíte si, že to bude konec vaší kariéry?“

Ticho.

„Wayne, chcete nám k tomu něco říct?“ oslovil reportér teroristu.

Keplar upřel pohled do kamery a začal deklamovat: „Je načase, aby vláda začala naslouchat lidem, jako je Osmond Carter. Tohle by se nikdy nestalo, kdyby ho předtím vláda nezákonně nezatkla!“

„A co nám, Wayne, řeknete k zabití těch nevinných lidí?“

„Je třeba přinášet oběti,“ konstatoval Keplar.

„Ale proč zrovna tito lidé?“ vyzvídal Simmons. „Jaké sdělení se tím snažíte vyslat?“

„Že by bankéři možná neměli pořádat okázalý vánoční večírky za peníze, který ukradli pracujícím lidem týhle země. Finanční průmysl už spoustu let znásilňuje občany. Tvrdí, že...“

„Dobrá, to stačí.“ Danceová luskl prsty na agenty doprovázející Keplara, kteří teroristu neurvale zastavili.

Vytáhla vysílačku. „Michaele, tady je Kathryn. Slyšíš mě?“

„V hi-fi kvalitě. Máme ve vzduchu šest vrtulníků a všechny komunikační sítě v pohotovosti. Přepojili jsme tě na všechny záchranné frekvence. Takže co máš?“

„Cílem útoku je předvánoční oslava bankéřů, lidí z družstevních záložen, zaměstnanců bankovních regulačních úřadů nebo podobných osob. Skutečně je to bomba a nachází se pod pódiem v sále, o kterém jsi mi napsal textovou zprávu.“

Wayne Keplar na ni třesl očima v dokonalé zmatenosti.

Z vysílačky se vyhrnul dobrý pultucet hlasů: „*Rozumíme... Potvrzují... Kontrolujeme motely s konferenčními sály v cílové*

oblasti, jižně od Moss Landingu... Kontaktujeme všechny banky v cílové zóně...“ A podobně.

„Co to znamená?“ pěnil Kepler.

Nikdo mu však nevěnoval pozornost.

Uplynulo několik dlouhých minut, během nichž Danceová nehnutě stála se sklopenou hlavou a poslouchala směsici hlasů ve vysílače. A pak se konečně ozvalo: „Tady je major Rodriguez z dálniční policie. Máme to! Sdružení bankéřů z centrálního pobřeží Kalifornie, každoroční předvánoční oslava, motel Seaside v Montereyském zálivu. Už ho evakuují.“

Wayne Kepler vytřeštil oči a upřeně se zahleděl na Danceovou. „Ale ta bomba...“ Přesunul zrak k zápěstí Kathryn Danceové a ostatních policistů. Všichni si sundali hodinky, aby Kepler neměl pojem o skutečném čase. Terorista se otočil k agentce a vyštěkl: „Kolik je sakra hodin?“

„Asi za deset minut čtyři,“ odpověděl reportér Dan Simmons.

„Ale ty hodiny,“ vyhrkl Kepler. „Ty ve vyšetřovně...“

„No jo,“ prohodila Danceová a odvedla ho k vězeňské do-
dávce. „Ty šly fakt rychle.“

O půl hodiny později dorazil Michael O’Neil z motelu, kde došlo k přerušení vánočního večírku bankéřů.

Vysvětlil, že se všechny přítomné podařilo dostat do bezpečí, ale už nebylo dost času výbušninu zneškodnit. Exploze prý byla docela působivá. Abbott Calderman podle zápachu odhadl, že teroristé nejspíš použili semtex. Členové kriminalistického týmu O’Neilovi vysvětlili, že je to jediná výbušnina na světě, která má na internetu vlastní kvíz s otázkami typu: Dostala název podle jedné malebné vesničky? (ano) Vyrábí a dodává se masově po celém světě, jak tvrdil zesnulý český prezident Václav Havel? (ne) A spáchal vynálezce semtexu sebevraždu tím, že na sobě odpálil vlastní vynález? (ne tak docela – je pravda, že se jeden zaměstna-

nec skutečně nechal vyhodit do vzduchu semtexem, ale nebyl to jeden z jeho vynálezců).

Danceová se usmívala, když jí O'Neil tento kvíz tlumočil.

Steve Nichols z FBI jí telefonicky oznámil, že je na cestě do CBI, aby jí předal druhého podezřelého Gabea Paulsona. Vysvětlil, že jelikož ten případ vyřešila ona, je logické, aby také ona vyslechla všechny podezřelé. Bylo zřejmé, že pachatelé budou obviněni z federálních trestných činů – většinou souvisejících s držením výbušnin –, ale ty mohly přijít na řadu později.

Zatímco čekali na parkovišti na Nicholsův příjezd, O'Neil to nevydržel. „Jak jsi to dokázala?“ zeptal se. „Vím jen, žes mi zhruba ve tři hodiny zavolala, ať připravím vrtulníky a komunikační tým. Doufala, že se ti zhruba do pětáctyřiceti minut podaří zjistit podrobnosti o útoku. Ale neřeklas mi, co se děje.“

„Neměla jsem moc času,“ vysvětlila Danceová. „Po tom, co jsem promrhala skoro hodinu Keplerovým výslechem, jsem zjistila, že je kinezicky neprůstřelný. A tak jsem na něj musela vyzkoušet trik. Ve tři hodiny jsem si udělala přestávku a promluvila s lidmi z našeho technického oddělení. Vysvětlili mi, že analogové elektrické hodiny se dají urychlit úpravou napětí a frekvence proudu, který je napájí. Načež změnili v dotyčné části budovy parametry a hodiny začaly jít rychle.“

O'Neil se usmál. „Tohle slovo jako by provázelo celý náš případ, vidíš? Sama jsi ho použila.“

Nezapomeňte, že máme jen dvě a půl hodiny. Musíme jednat rychle...

„Vzpomněla jsem si,“ pokračovala Danceová, „že když jsme přijeli na CBI, začal Kepler poučovat Dana Simmonse o svých idejích.“

„To je ten protivný reportér a blogger?“

„Přesně tak. Zavolala jsem mu a slíbila, že když se Keplara zeptá, proč si vybral právě tyto konkrétní oběti, poskytnu mu

exkluzivní rozhovor. Načež jsem zatelefonovala tobě, abys zorganizoval pátrací týmy. A vrátila jsem se k výslechu. Nesměla jsem dopustit, aby si Kepler všiml, že hodiny jdou rychleji, a tak jsem s ním začala diskutovat o filozofii.“

„O filozofii?“

„No, teda o filozofii à la Wikipedia. Ne o té opravdové.“

„Dneska už je opravdová spíš ta druhá.“

Danceová pokračovala: „Ty jsi se svými lidmi zjistil, že zřejmě půjde o pumový útok a že bomba je nastražená ve velkém sále s pódiem. A tak když hodiny ve vyšetřovně ukázaly čtvrtou, zatelefonoval mi Albert a podle předchozí domluvy začal předstírat, že ta bomba skutečně vybuchla a zabila několik lidí, ale že pódium velkou část exploze utlumilo. Kepler díky těmto konkrétním informacím uvěřil, že k výbuchu skutečně došlo. A pak už jen stačilo, abych ho během cesty k dodávce provedla kolem Simmonse, který mu položil dohodnutou otázku, proč si vybral právě tyto oběti. Kepler se neudržel a znovu ho začal poučovat.“

„To teda bylo o fous.“

Byla to pravda. Deset minut představovalo pro dvě stě lidí hranici mezi životem a smrtí – ačkoliv osud někdy přináší i kratší zlomové okamžiky.

Vedle Danceové s O’Neilem zastavil černý Chevrolet Suburban patřící FBI.

Ze dveří vystoupil Steve Nichols s dalším agentem a společně pomohli z auta spoutanému zajatci. Velkou část mužovy hlavy a také jednu tvář zakrýval tlustý obvaz. O’Neil se na něj mlčky zadíval.

„Hodně štěstí s tímhle výtečníkem, Kathryn,“ začal agent FBI. „Přeju ti všechno dobré, ale tohle je nejtvrdší chlap, jaký mi kdy přišel pod ruku – a to už jsem měl co do činění s al-Káidou i s několika magnáty mexických drogových kartelů. Proti němu

jsou to všichni ptáčkové zpěváčkové. Nevyrazil jsem z něj ani slovo. Jen sedí a čučí. Je tvůj.“

„Udělám, co bude v mých silách, Steve. Ale myslím, že už teď máme dost důkazů na to, abychom všechny pachatele posadili na dvacet let do chládku.“

Rozloučili se, federálové nasedli do chevroletu a vyrazili z parkoviště.

Danceová se dala do smíchu.

Zadržený muž také.

„Co se děje?“ podivil se O’Neil.

Danceová vykročila vpřed a sňala pouta ze zápěstí svého kolegy Týdžeje Scanlona. Ten si zároveň strhl z hlavy obvaz, pod nímž neměl žádné zranění.

„Dík, šéfová. A mimochodem, tohle jsou po třech hodinách moje první slova.“

Danceová vysvětlila O’Neilovi: „Gabe Paulson je v mnohem vážnějším stavu, než jsem vám prozradila. Během zatýkací operace byl postřelen do hlavy a pravděpodobně stráví zbytek života v umělém spánku. Což už možná nebude tak dlouho. Věděla jsem, že Nichols se chce účastnit vyšetřování – a podle toho, co jsme v tu chvíli věděli, na to měl jako příslušník federální agentury právo. Jenže já jsem chtěla za každou cenu vyslechnout jediného podezřelého, kterého jsme měli – Keplara –, a potřebovala jsem Nicholsovi někoho předhodit. A tak se tady Týdžej nabídl, že zahraje Paulsona.“

„Takže jste vlastně podvedli FBI.“

„Technicky vzato ano. Já Stevea znám. Je to geniální agent. Věřila bych mu ve všem ostatním s výjimkou výsledku v takovém šibeničním termínu.“

„Tři hodiny, šéfová,“ zopakoval Týdžej Scanlon a protřel si zápěstí. „Už jsem se zmínil, že jsem tři hodiny ani necekl? Bylo to pro mě nesmírně těžké.“

„A nezjistí to Nichols, až uvidí v novinách fotky skutečného Paulsona?“ zeptal se O’Neil.

„Týdžej byl důkladně zafačovaný. Ale co já vím, třeba to ještě nějakou dohru mít bude. Až to přijde, tak to začnu řešit.“

„Myslel jsem, že na mně zkusí waterboarding.“

„Řekla jsem mu, ať to nedělá.“

„No jo, ale *se mnou* se o tenhle zákaz nepodělil. A taky jsem měl dojem, že má sto chutí použít na mě bodce na dobytek. To bych tě pak do pěti vteřin práskl, šéfová. Jen abys věděla.“

Danceová se zasmála.

O’Neil odjel do své kanceláře v Salinasu, zatímco Danceová se Scanlonem vešli do vstupní haly CBI právě ve chvíli, kdy se tam objevil ředitel pobočky Charles Overby. „Tady jste,“ zvolal a rovnou k nim zamířil.

Agenti pozdravili břichatého muže, který měl na sobě svůj obvyklý pracovní oděv: plandavé kalhoty a bílou košili s vyhrnutými rukávy, které odhalovaly předloktí opálené z tenisu a golfu.

„Díky, Kathryn. Moc si cením toho, co jste dokázala.“

„Děkuji.“

„Vy jste se té operace také účastnil?“ dotázal se Overby Týdžeje.

„Ano. Jako styčný důstojník FBI.“

Overby ztlumil hlas a uznale pronesl: „Vypadá to, že si nechtějí nárokovat ani kousek slávy pro sebe. To je pro nás dobře.“

„Dělal jsem, co jsem mohl,“ ubezpečil ho mladý agent a odkráčel do své kanceláře, takže Danceová zůstala se šéfem sama.

Overby se k ní otočil. „Budu muset svolat tiskovku,“ kývl směrem k reportérům před budovou. Zašklebil se. „Je třeba něco předhodit i *jim*. Potřebuji, abyste mi podala zprávu.“

Navzdory zdánlivému opovržení se Overby ve skutečnosti na tiskovou konferenci těšil. Vždycky se na ně těšil. Miloval světla ramp a bezpochyby chtěl stihnout místní zprávy o šesté.

Kromě toho doufal, že zmařený teroristický útok vzbudí zájem celostátních médií.

Danceová si opět nasadila hodinky a podívala se na ně. „Můžu vás v hrubých obrysech informovat, Charlesi, ale za chvíli vyřáším za jiným subjektem. Musím to stihnout během dneška. Zítra už totiž odjíždí.“

Nastala odmlka. „No, jestli je to tak neodbytné...“

„Je.“

„Dobrá. Tak mi dnes sepište základní body a úplná zpráva mi bude stačit zítra.“

„Jistě, Charlesi.“

Overby zamířil zpět do své kanceláře, ale po pár krocích se otočil. „Ten subjekt, za kterým jedete... Nepotřebujete posily?“

„Ne, děkuji, Charlesi. To už je vyřízeno.“

„Jistě. Tak hezký večer.“

„Hezký večer.“

Během návratu do kanceláře přemýšlela Kathryn Danceová o misi, která ji dnes ještě čeká. Kdyby po ní Overby chtěl zprávu o chystaném pumovém útoku na sídlo CBI v Sacramentu nebo o návazných vyšetřováních, s radostí by mu ji poskytla; protože ho však zajímala pouze tisková prohlášení, rozhodla se neměnit svůj původní plán.

Součástí tohoto plánu byl telefonát otci, mořskému biologovi na penzi, který stále pracoval na částečný úvazek v místním mořském akváriu. Danceová ho chtěla požádat, ať zkusí zatahat za nitky a zařídit jí na dnešek po zavírací době zvláštní exkurzi jen pro ni a její děti.

A onen „subjekt“, o kterém se zmínila Overbymu a s nímž se během dneška musela sejít, protože zítra odjíždí z města? Nebyl to drogový magnát, terorista ani důvěrný informátor..., nýbrž zřejmě nejúchvatnější hlavonožec, jaký kdy pořádal turné po střední Kalifornii.

HRA

PŘED ROKEM

Nejhorší strach je ten, který vás doprovází až domů.

Strach, se kterým se uzamknete v domě, když večer zajistíte dveře závorou.

Strach, který na vás dotírá čtyřadvacet hodin denně, nelí-
tostně a vlezle jako rakovina.

Drobná třiaosmdesátiletá žena s bílými vlasy staženými do řídkého culíku seděla u okna svého domu v Upper East Side a dívala se na pečlivě udržovanou ulici, která byla klidná jako vždy. Ona sama však klidná nebyla. Byla rozrušená a výhled do ulice, který jí třicet let přinášel požitek, ji dnes nenaplňoval žádnou radostí. Včera v noci usnula s myšlenkami na Velkou a Malou bestii a ráno se probudila s myšlenkami na tytéž dva. Myslela na ně celé dopoledne a myslela na ně i teď.

Napila se čaje a našla alespoň drobnou útěchu v proužku podzimního slunce, který se jí opíral do rukou a paží. Venku se mihotaly stříbřitě zelené listy jinanu. Opravdu už jí nic jiného nezůstalo? Jen malé radosti, jako byla tato? Které jí navíc žádné velké potěšení nepřinášely?

Strach...

Sára Liebermanová tu jejich hru dost dobře nechápala. Jedna věc jí však byla jasná: cílem hry bylo připravit ji o život – jako by hráči dobývali vlajku.

S Westerfieldovými se Sára seznámila před třemi měsíci na dobročinné večeři, která se konala na Dvaadevadesáté ulici. Výtežek měl připadnout jedné organizaci židovské mládeže, byť jméno ani vzhled Westerfieldových nenaznačovaly, že mají náboženské či etnické kořeny v židovství. Přesto se na večeři chovali jako doma a s mnoha členy správní rady se bavili tak, jako by to byli jejich dlouholetí přátelé. Se Sárrou si povídali dobrou hodinu – zdálo se, že je fascinuje její život ve „Velkém jablku“ (takhle to řekl John), a vysvětlili jí, že sem přijeli z Kansas City, aby „vyvrcholili“ (takhle to řekla Miriam) několik podnikatelských aktivit, které John rozjel. „Reality. To je moje parketa. Až se mě zeptáte příště, povím vám totéž.“

Na druhý den povečeřeli v restauraci Marcel's na Madison Avenue. John měl nad stopadesáticentimetrovou Miriam fyzickou převahu a ona nad ním převahu konverzační. Sára seděla mezi nimi. Původně chtěla svůj oblíbený stůl u okna (vešli se k němu právě tři lidé, přestože Sára u něj obvykle sedávala sama), avšak Westerfieldovi trvali na tom, že si rezervují velký box vzadu – a koneckonců proč ne? Jasně dali najevo, že Sárrou zvou.

Oba byli okouzující, informovaní (byť z perspektivy amerického Středozápadu v kombinaci se zprávami CNN) a velmi zvědaví na život ve velkoměstě – zejména na Sářin život. Zorničky se jim rozšířily, když se dozvěděli, že Sára má v přízemí svého domu na Šestasedmdesáté ulici byt. Miriam se zeptala, jestli je volný. Právě totiž ve městě hledali bydlení. Hotel Mandarin Oriental je pro ně, prozradila Miriam, příliš drahý.

Sára skutečně nabízela byt se zahradou k pronájmu, ovšem za přemrštěnou cenu – abych odradila plebs, vysvětlila se smí-

chem. Westerfieldovým by ho však přenechala za rozumné tržní nájemné.

Ujednáno.

Sára však nebyla dnešní. Její pohled na svět utvářel její manžel – byznysmen, který se ve své době postavil i „tyrance“ Leoně Helmsleyové. Bylo třeba ctít jisté formality a firma zabývající se správou nemovitostí odvedla dobrou práci. Sára dostala na stůl zprávu s referencemi na Westerfieldovy z jejich domovského Středozápadu i s informacemi o jejich finanční situaci a minulosti.

Ve zprávě se samozřejmě našla věc, která Sáru malinko znepokojila: připadalo jí zvláštní, že matka-padesátnice a její téměř třicetiletý syn chtějí bydlet spolu, přestože se Sáře ani jeden z nich nezdál jakkoliv postižený. Život však přináší různé situace. Sára si dokázala představit okolnosti, za nichž by se mohla ocitnout v jednom bytě nikoliv s manželem, nýbrž s některým příbuzným. Možná Miriamin choť nedávno zemřel a toto je jen dočasné řešení – než se uklidní rozjitřené city.

Sára ovšem *rozhodně* nevěděla, co si má myslet o tom, že ačkoliv má byt se zahradou čtyři pokoje, když si zašla s Carmel dolů na čaj a noví nájemníci se do bytu právě stěhovali, zdálo se, že chtějí využívat jen obývací pokoj a *jednu* ložnici. Zbylé dva pokoje jim sloužily jako sklad.

Opravdu zvláštní.

Odjakživa se však snažila vidět v lidech to dobré. Tihle dva byli příjemní, a co bylo nejdůležitější, chovali se k ní jako k dospělému člověku. Sáru uráželo, kolik lidí si myslí, že jakmile člověk překročí sedmdesátku nebo osmdesátku, stane se z něj kojeneček.

Že si neumí sám objednat jídlo.

Že nezná Lady Gaga.

„Propáníčka,“ řekla jednou málem servírce, která se k ní zkusila chovat blahosklonně. „Zapomněla jsem, jak se zachází s nožem. Mohla byste mi to jídlo nakrájet?“

Prvních pár týdnů se zdálo, že Westerfieldovi jsou příkladní nájemníci. K paní bytné i k objektu se chovali uctivě, byli zdvořilí a *tiší*. To bylo pro Sáru důležité, poněvadž měla celý život lehké spaní. Vlastně je ani příliš nevídala.

Tedy zpočátku.

Brzy se však jejich cesty začaly křížit častěji. Sára se třeba vrátila z nákupu s Carmel, ze zasedání představenstva nebo z oběda v jedné z neziskových organizací, kde se angažovala, a zastihla Miriam s Johnem na schodech před domem, případně za chladného či deštivého počasí v mrňavém vestibulu, kde seděli na gauči vedle poštovních schránek.

Když ji uviděli, rozzářili se a trvali na tom, aby si k nim přisedla. Načež ji zahrnuli historkami, postřehy a vtipy. A nikdy se jí přitom neopomněli zeptat, pro které charitativní organizace pracuje, jestli má ještě žijící příbuzné, jestli má blízké přátele. A protože byli v New Yorku noví, prosili ji, aby jim doporučila banku, právníka, účetního nebo investičního poradce – přitom naznačovali, že již brzy začnou ve městě točit velké peníze.

„Reality jsou ta správná cesta,“ pronesl nabubřele poněkud monotematický John.

A taky je to ideální způsob, jak ti naservírovat na podnose vlastní koule, chlapečku, pokud nejsi opravdu, ale opravdu fikanej. Sára nebyla rezervovanou starosvětskou vdovou odjakživa.

Začala si klást otázku, jestli se na obzoru nerýsuje klasický nigerijský podfuk, ale Westerfieldovi ji nikdy k ničemu nepřemlouvali. Možná byli opravdu takoví, jací se jí jeví: podivíni ze Středozápadu, kteří mají nějaké prostředky a doufají, že v New

Yorku dosáhnou finančního úspěchu a proniknou do zdejší společnosti, která lidem jako oni nikdy nebyla otevřená – a v níž by se lidé jako oni stejně necítili dobře, i kdyby je tam někdo vpustil.

Nakonec Sára dospěla k závěru, že ji odrazuje jejich styl. Šarm z prvního měsíce dávno vypřchal.

Miriam, která měřila o pár centimetrů víc než Sára, ale pořád to byla drobná žena, nosila křiklavé třpytivé šaty, jež zoufale nešly dohromady s její snědou pergamenovou kůží. Když se nehlídala, měla sklon odbíhat od tématu a pronášet věci, které pramálo souvisely s tím, o čem se právě hovořilo. Nedívala se lidem do očí, ale zato se k nim příliš tiskla. Když jí člověk řekl: „Ne, díky,“ chápala to jako synonymum pro: „To víš, že jo.“

„Tohle velký starý město, Sáro,“ zasnila se jednou a vážně zavrtěla hlavou. „Neleze vám to tu někdy... na nervy?“

Zaváhání na konci věty Sáře prozradilo, že se ta ženská původně chystala říct: „Neleze vám to tu někdy na palici?“

John zase míval často ve tváři darebný jízlivý úšklebek, jako by přistihl někoho při podvodu. Měl velkou masitou postavu, ale zároveň byl silný. Sára si docela dobře uměla představit jeho zrnitou fotku v novinovém článku, v němž místní šerif používá výraz „únosce“.

A když zrovna nebrblal nebo se neušklíbal, obvykle huhlavě vyprávěl některý ze svých vtipů, které nebyly dvakrát duchaplné a obvykle hraničily s urážkami.

Vyhýbat se těm dvěma však znamenalo přilévat olej do ohně. Když měli pocit, že se jich Sára straní, zdvojnásobili úsilí propasírovat se jí do života: bez ohlášení u ní klepali na dveře, nabízeli jí dárky a rady... a vždycky se jí vyptávali, jak se jí daří. John začal v jejím bytě vykonávat drobné řemeslné práce. O údržbu domu se staral Carmelin manžel Daniel, ale John se s ním ska-

marádil a některé činnosti začal dělat za něj, aby si Daniel mohl občas vzít pár hodin volna.

Sára byla přesvědčená, že ti dva na ni skutečně čekají: že číhají za dveřmi bytu a poslouchají, zda se na schodišti neozvou její kroky. Sára Liebermanová vážila dvaadváctičet kilo a našlapovala velmi tiše, ale sotva sešla do přízemí, vyhrnuli se vysoký syn s prťavou matkou ze dveří a začali ji vítat, jako by se s ní celé týdny neviděli.

Někdy se na ni sesypali na ulici před domem, přísáli se na ni jako pijavice a žádné „už musím jít“ nebo „tak se mějte“ je nemohlo odradit. Sára je postupně přestala do svého mezonetového bytu zvat – obývala horní dvě patra domu –, ale když se na ni Westerfieldovi venku nalepili, automaticky šli dovnitř s ní.

Miriam pak začala Sáře vybalovat nákup, zatímco John se uvelebil na gauči, vzal si od matky sklenici vody a nasadil ten svůj potouchlý škleb. Miriam uvařila oběma ženám čaj nebo kávu, posadila se a začala se vyptávat, jak se Sára cítí, jestli někdy jezdí mimo město a jestli před pár lety četla o tom chlapovi, o Berniem Madoffovi. Dáváte si na tyhle podvodníky pozor, Sáro? Já teda jo.

Panebože, dejte mi už pokoj...

Sára už to konzultovala se svým právníkem a správcem nemovitostí a dozvěděla se, že nemá nic, na základě čeho by mohla nechat ty dva vystěhovat.

Situace se navíc zhoršovala. Westerfieldovým občas nechtěně vyklouzla zmínka o něčem v Sářině životě, o čem správně neměli mít tušení. Věděli, ve které bance má účty, s kým se sešla, ve kterých správních radách sedí, že jednala s bohatými bankéři. Špehovali ji. Napadlo ji, jestli jí třeba neprocházejí poštu – přímo v jejím bytě, když John vysedával na gauči a dělal jí chuťvu, zatímco jeho matka připravovala v kuchyni něco dobrého na zub.

Anebo možná prolomili heslo k jejímu e-mailovému účtu.

To ne, to by byl trestný čin.

Sára si však musela položit otázku, jestli by něco takového policii zajímalo. Jistěže ne.

A pak se před měsícem proměnila její podrážděnost ve strach.

Obvykle se k ní do bytu nahrnuli ve chvíli, kdy se vrátila z nákupů sama, protože Carmel Rodriguezová měla právě volno. Miriam jí sebrala z rukou nákupní tašky a John se „ze zdvořilosti“ zmocnil jejího klíče a odemkl jím dveře.

Sára byla příliš rozčilená, než aby se zmohla na protest – který by byl stejně zbytečný, jak už nyní věděla.

Posadili se s minerálkou a čajem ke stolu, a když si asi patnáct minut vyprávěli o všem možném jako nejlepší přátelé, sebrala Miriam svou velkou kabelku, prohlásila, že musí na toaletu, a zamířila k Sárině ložnici.

Sára vstala a namítla, že by byla raději, kdyby návštěvnice použila toaletu pro hosty, jenže v tu chvíli se na ni John zamračil a vyštěkl: „Sedněte. Matka si může vybrat, kterej záchod chce.“

A Sára se skutečně posadila. Byla napůl přesvědčená, že ji teď ten kluk umlátí k smrti.

John však znovu přešel do konverzačního tónu a pokračoval v blábolení o jakési realitní transakci, kterou zamýšlí uskutečnit.

Otřesená Sára jen kývala hlavou a snažila se napít čaje. Věděla, že se teď Miriam hrabe v jejích osobních věcech. Nebo jí v pokoji instaluje kameru či odposlouchávací zařízení.

Nebo něco horšího.

Když se Miriam po patnácti minutách vrátila, letmo pohlédla na syna a ten se ihned vztyčil. Oba nájemníci pak až strašidelně koordinovanými pohyby odpochoďovali z bytu.

Sára celou ložnici důkladně prohledala, ale žádné odposlouchávací zařízení v ní nenašla a nedokázala posoudit, jestli se

v pokoji něco změnilo nebo jestli něco schází – což by mohla být dost velká katastrofa; Sára Liebermanová měla v ložnici ukryté peníze a šperky v celkové hodnotě téměř tři čtvrtě milionu dolarů.

Ti dva však rozhodně neměli za lubem nic dobrého – navíc se chovali neomaleně a šel z nich strach. Tehdy si je Sára v duchu přejmenovala na Velkou a Malou bestii.

Z patolízalů se stali tyrani.

Stali se z nich Rasputinové.

Obě bestie napadly jako viry zbývající Sářin čas na tomto světě a začaly ho ničit – čas, který chtěla Sára strávit jednoduchým a veskrze neškodným způsobem: návštěvami lidí, na nichž jí záleží, posíláním peněz tam, kde vykonají nejvíc dobrého, dobrovolnou prací pro charitativní organizace, vyšíváním, pro které zdědila vášeň po matce.

Všechny tyto radosti jí teď byly odeprény.

Navzdory klidu, který z ní vyzařoval, a navzdory drobné postavě byla Sára Liebermanová velmi činorodá žena. V osmnácti letech odešla z domova ve státě Connecticut, v „koňském státě“ Severní Virginia vystudovala univerzitu, během níž si přivydělávala ve stájích, na Novém Zélandu závodila s plachetnicí, bydlela v New Orleans v době, kdy toto město mělo ještě atmosféru, a pak se vrhla na Manhattan, kde hrála prakticky všechny role, které jí metropole mohla nabídnout – tanečnici v Radio City Music Hall, bohémku v Greenwich Village i filantropku v Upper East Side. Na oslavě svých osmdesátých narozenin zazpívala velmi povedenou verzi skladby, která se během let stala její hymnou: „Dobudu Manhattan.“

Ocelový duch v ní přetrval, přestože fyzická slupka, která realizovala jeho nápady, byla tatam. Sára dnes byla osmdesátnicí, drobnou a křehkou jako listy jinanu za oknem jejího salonu.

A zestárla i její *mysl*. Už nebyla tak pohotová a ani paměť jí nesloužila tak jako dřív.

Co mohla s bestii dělat?

Seděla v salonu a ruce měla složené v klíně. Nic ji nenapadlo. Všechno se zdálo beznadějně.

Vtom zachrastil v zámku klíč. Sára se zprudka nadechla. Předpokládala, že si bestie nějakým způsobem opatřily kopii klíče a ona se s nimi zakrátko uvidí.

Jenže ne. Sára si povzdechla úlevou, když viděla, že to se jen Carmel vrátila z nákupu.

Nemá v očích slzy?

„Co se děje?“ zeptala se jí Sára.

„Nic,“ odpověděla žena rychle.

Až příliš rychle.

„Ano, ano, ano... Ale kdyby se *přece jen* něco dělo, pověz mi to, drahá.“

Spolehlivá hospodyně odnesla nákup do kuchyně a evidentně si dávala záležet, aby se zaměstnavatelce nedívala do očí.

No jistě, plakala.

„Nic se neděje, paní Sáro. Opravdu.“ Vrátila se do salonu a bezděky uhladila krajkový servítek.

„Byl to on? Co udělal?“

John. Velká bestie.

Sára věděla, že v tom má John nějakým způsobem prsty. Miriam ani John neměli Carmel v lásce – stejně jako většinu Sářiných přátel –, avšak zdálo se, že John hospodyně navíc i pohrdá, jako by Carmel brojila proti němu a snažila se mu bránit v přístupu k Sáře. Což byla vlastně pravda. Několikrát mu dokonce zastoupila cestu, aby nemohl vejít za Sárou do bytu. Sára si v tu chvíli myslela, že John tu nebohou ženu udeří.

„Prosím, opravdu se nic nestalo.“

Carmel Rodriguezzová měřila sto šedesát pět centimetrů a vážila dobrých osmdesát kilo. Přesto teď Sára vstala a pohlédla své hospodyni do očí. „Carmel,“ oslovila ženu, která pro ni pracovala přes deset let. „Řekni mi to.“ Její hlas neponechával žádný prostor k diskusi.

„Když jsem se vrátila z nákupu? Když jsem byla dole?“

Oznamovací věty formulované jako otázky – známka nejistoty. „Vrátila jsem se z obchodu, bavila jsem se s ním a pan John potom...“

„Stačí ‚John‘. Můžeš mu říkat prostě jen ‚John‘.“

„A John se mě pak zničehonic zeptal, jestli jsem slyšela o té loupeži.“

„Kde?“

„Někde tady v sousedství. Řekla jsem, že neslyšela. Prý se někdo vloupal k nějaké ženě a ukradl jí dokumenty. Smlouvy s bankou, závět', výpisy z katastru nemovitostí, dluhopisy a akcie.“

„Dluhopisy a akcie nemívají lidé doma. Nechává si je makléř.“

„A pachatelé jí prý tohle všechno sebrali. John mi řekl, že o vás má strach.“

„O mě?“

„Ano, paní Sáro. Nechce vás znepokojovat, ale má o vás strach – a jestlipak prý nevím, kde podobné věci přechováváte? Máte někde doma sejf? Chce se prý ujistit, že je dobře chráněný.“ Hospodyně si otřela tvář. Vzhledem k jejímu původu a vzhledu si Sára kdysi myslela, že se nejmenuje Carmel, nýbrž Carmen, ale ona jí vysvětlila, že ji rodiče pojmenovali podle města v Kalifornii, o jehož návštěvě vždycky snili.

Sára sebrala papírový kapesník a podala ho hospodyni. Tohle bylo opravdu alarmující. Nehoráznost těch dvou dosáhla nové

úrovně. Na druhou stranu nepředstavovaly vlezlé poznámky Johna Westerfielda nic nového – staly se běžným prvkem jejich životů, zhruba stejným jako zvýšená teplota – a Carmel už si proti nim vypěstovala imunitu.

Takže se muselo stát ještě něco jiného.

„A dál?“

„Nic, vážně. To je všechno.“

Také Sára však dokázala být neodbytná. „No tak, povídej.“

„On... Možná to byla jen náhoda. Vůbec nic to neznamená.“

Nic z toho, co Velká a Malá bestie prováděly, však nebyla náhoda. „Přesto mi to řekni,“ vybídla Sára hospodyni.

„On potom prohlásil,“ začala Carmel a udusila vzlyk, „že když mu to nepovím, nebude už vás moct chránit. A jestli ty dokumenty někdo ukrade, přijdete o všechny peníze. Já ztratím zaměstnání a..., a pak dodal, že moje dcera možná bude muset odejít ze střední školy Immaculata.“

„To že řekl?“ zašeptala Sára.

Carmel teď plakala usedavěji. „Jak mohl vědět, kam chodí dcera do školy? Jak to mohl zjistit?“

Tak, že byl s matkou nesmírně pilný. Zahrnovali okolí otázkami, jako když kuřata vyzobávají semínka.

Že by však vyhrožovali Carmel a její rodině?

„Naštvala jsem se a vmetla mu, že už se nemůžu dočkat, až jim vyprší nájemní smlouva a oba dva navzdýcky odtáhnou pryč! Jenže on mi na to řekl, že nikam neodtáhnou. Ověřovali si prý newyorské zákony, a dokud budou platit nájem a neporuší smluvní podmínky, tak tu můžou zůstat, jak dlouho se jim zachce. Je to pravda, paní Sáro?“

„Ano, Carmel, je to pravda,“ odpověděla Sára Liebermanová. Vstala a posadila se za piano Steinway, které jí patřilo téměř dvacet let – dostala ho jako svatební dar od druhého manžela. Otevřela víko a zahrála pár taktů Chopina, který byl jejím oblí-

beným skladatelem a jehož kompozice měly podle jejího názoru ze všech klasiků nejpřirozenější prstoklad.

Carmel pokračovala: „A když odcházel, tak mi ještě řekl: ‚Pozdravujte ode mě rodinku, Carmel. Pozdravujte manžela Daniela, ta tesařina mu jde fakt od ruky. A pozdravte taky Rosu. Moc hezká holka. Úplně jako máma.‘“ Carmel se celá roztrásla a z očí jí tryskaly slzy.

Sára se otočila od piana a položila hospodyni ruku na rameno. „To je v pořádku, drahá. Udělalas dobře, žes mi to řekla.“

Proud slz se zpomalil, až nakonec ustal. Papírový kapesník vyrazil na cestu po obličejí.

Sára nechala uplynout drahnou chvíli, než konečně řekla: „Když jsme byli s Markem v Malajsii... Víš, že tam dělal šéfa obchodní delegace?“

„Ano, paní Sáro.“

„Tak když jsme tam byli, zajeli jsme si do rezervace.“

„Do přírodní rezervace?“

„Přesně tak. Do přírodní rezervace. A on nám tam ukázal jednoho motýla. Jmenuje se ‚martináč atlas‘. A je strašně velký – jeho křídla mají rozpětí pětadvacet až třicet centimetrů.“

„To je opravdu hodně, *sí*.“

„Ale pořád jsou to jen motýli. Průvodce na něj ukázal a povídá: ‚Jak se může bránit? Jakou obranu má? Zuby? Ne. Jed? Ne. Drápy? Taky ne.‘ A pak nás průvodce upozornil na kresbu na jeho křídlech. Vypadala úplně jako hadí hlava! Přesně jako hlava kobry. Stejná barva, všechno.“

„Opravdu, paní Sáro?“

„Opravdu. A dravci najednou nevědí, jestli je bezpečné tohohle motýla sežrat. A tak ho obvykle nechají na pokoji a poohlédnou se po jiné kořisti.“

Carmel kývala hlavou, ale zjevně netušila, co tím chce stará paní říct.

„A já udělám přesně tohle s Westerfieldovými.“

„Jak, paní Sáro?“

„Ukážu jim hadí hlavu. Vzbudím v nich přesvědčení, že zůstat tady je příliš nebezpečné a že by se měli odstěhovat.“

„Dobře! A jak to uděláte?“

„Už jsem ti ukazovala, co jsem dostala k narozeninám?“

„Květiny?“

„Ne, tohle.“ Sára vytáhla z kabelky iPhone. Chvíli se prokousávala funkcemi, z nichž mnoha ještě stále nepřišla na kloub. „Tohle mi dal synovec z Virginie. Freddy. Je to hodný člověk. A tenhle telefon má zabudovaný rekordér.“

„Vy si je chcete nahrát, jak vám vyhrožují?“

„Přesně tak. A kopii pak pošlu e-mailem svému advokátovi a několika dalším lidem. Westerfieldovi mě budou muset nechat na pokoji.“

„Ale to nemusí být bezpečné, paní Sáro.“

„Bezpečné to určitě nebude. Jenže to vypadá, že moc jiných možností nemám, vid?“

Vtom si Sára všimla, že se Carmel mračí a dívá se jinam.

„Vím, co si teď myslíš,“ prohlásila stará dáma. „Že si prostě najdou jiný objekt mučení a začnou totéž provádět jemu.“

„Ano, přesně tohle mě napadlo.“

„Jenže v džungli,“ řekla Sára tiše, „není úkolem motýla, aby ochránil celý svět, drahá. Jeho úkolem je přežít.“

SOUČASNOST

„Vy chcete, abych někoho vypátral?“ zeptal se Eddie Caruso ženy sedící naproti němu. „Nějakou pohřešovanou osobu?“

„Tělo,“ opravila ho vážně Hispánka. „Ne osobu. Tělo.“

„Prosím?“

„Tělo,“ zopakovala žena. „Chci vědět, kde leží jedno tělo. Kde je pohřbené.“

„Aha.“ Eddie Caruso zůstal pozorně zamýšlený, ale když si uvědomil, že ta ženská by mohla být blázen, zatoužil se vrátit ke svému iPadu, na kterém právě sledoval fotbal – lépe řečeno evropský *soccer*. V Nigérii právě běželo jedno důležité utkání. Eddie sport miloval. Na střední škole hrával softball, mládežnickou baseballovou ligu a fotbal, lépe řečeno *kopanou*, ale protože byl drobné postavy, přisedlal na univerzitě na biliár (přivydělával si tak na školné a většinou přitom neriskoval zranění). Současným sportem jeho srdce však byl soccer.

Tedy *fotbal*.

Zároveň to však byl podnikatel a i blázni mohli být dobře platícími klienty. A tak Caruso dál poslouchal tělnatou ženu sedící na druhé straně jeho stolu, na který dopadaly paprsky slunečního světla odražené od nedalekého mrakodrapu na Times Square.

„Dobře. Pokračujte, paní Rodriguezová.“

„Carmel.“

„*Carmel?*“

„Carmel.“

„Mluvila jste o nějakém těle.“

„O zavražděné ženě, přítelkyni.“

Caruso se zaujatě předklonil. Blázni mohli nejen dobře platit. Často také přinášeli *Hru* – autorem tohoto těžko definovatelného výrazu byl *sportovec* Eddie Caruso. Hra v podstatě znamenala něco zajímavého, zvláštního, poutavého. Hra byla nepostižitelným aspektem nejen sportu, ale i lásky, byznysu a čehokoliv dalšího; udržovala člověka ve střehu, dodávala mu energii, vytrhávala ho ze stereotypu.

Některý člověk v sobě Hru měl a jiný neměl. A když ji neměl, pryč od něj.

Některá práce v sobě Hru měla a jiná neměla. A když ji neměla, pryč od ní.

A Hra byla zvláštní i něčím jiným. Nedala se předstírat.

Eddie Caruso měl pocit, že tato žena i její případ Hru mají.

„Před rokem,“ prohlásila potenciální klientka, „jsem ztratila někoho, kdo mi byl blízký.“

„To mě mrzí.“

iPad přešel do režimu spánku. Když na něj Caruso naposledy jukl, křídelní útočník Senegalu právě pronikal do šestnáctky a snažil se skórovat. Caruso však nechal spící přístroj ležet. Ztráta přítelkyně tu ženu očividně trápila. A Senegal navíc stejně gól nedá.

„Tady.“ Carmel otevřela velkou kabelku a vytáhla z ní dobrých padesát listů pomačkaného a otrhaného šedého papíru. Byly to novinové výstřižky, což už se dnes příliš nevidí, ačkoliv se mezi nimi nacházely i texty vytištěné na počítači. Carmel položila dokumenty na stůl a opatrně je urovnala. Nakonec hromádku přistrčila Carusovi.

„Co to je?“

„Novinové články o ní, o Sáře Liebermanové. To je ta zavražděná žena.“

Něco mi to říká, pomyslel si Caruso. Pokud jde o zločiny, je New York překvapivě malé město. Zprávy o strašlivém násilí se tu šíří rychle jako kapka oleje na vodě a drsné podrobnosti se uhnízďují hluboko v paměti občanů. Vraždící yuppík. Mstitel z metra. Zběsilý násilník. Samův syn. Hrdlořez-vlkodlak.

Caruso si rychle prohlédl dodané materiály. Ano, tenhle příběh se mu vybavil. Sára Liebermanová byla starší žena zavražděná prapodivnou dvojicí pachatelů – matkou a synem odněkud

ze Středozápadu, kteří se v New Yorku živili podfuky. Caruso spatřil v člancích i další jméno a uvědomil si, že patří ženě sedící naproti němu. Carmel bývala Sářinou hospodyní a její manžel Daniel se staral o údržbu domu.

Žena ukázala na hromádku. „Přečtete si to, jen si to přečtete. Pak pochopíte, o čem mluvím.“

Bezplatné úvodní konzultační schůzky Caruso obvykle příliš neprotahoval. Na druhou stranu teď stejně moc jiné práce neměl.

A když se navíc pustil do čtení, instinktivně poznal, že tenhle případ je přímo nabitý Hrou.

Toto je Eddie Caruso: štíhlý obličej s vráskami, které se u dvaadvacetiletého muže pomalu dají očekávat, husté a pečlivě zastřižené špinavě blondaté vlasy, stále štíhlá postava s výjimkou břicha, které se otravně převaluje přes opasek držící vlněné kalhoty čínské výroby pořízené ve výprodeji obchodního domu Macy's. Společenská košile, dnes barvy světle modré – navlas stejně modré jako ginghamové oblečky, které v době, kdy si Caruso jako kluk vydělával na auto, na rande a později i na školné, zamořily všechny poutě široko daleko.

Rebarborový závin, ledové koktejly, soutěžní výstavy prasat, krutí křídélka, sestřelování klauna z bidýlka.

Tyto věci charakterizovaly místo, odkud přišel.

A teď čím byl dnes: nikoliv agentem FBI, jímž se toužil stát, nikoliv iluzí zbaveným advokátem specializovaným na vymáhání odškodného, jímž kdysi býval, nýbrž zatraceně dobrým soukromým vyšetřovatelem, což velmi dobře vyhovovalo jeho neposedné, temperamentní, na Hře závislé povaze.

Jeho pracovní zařazení oficiálně znělo „bezpečnostní konzultant“.

Dneska každého zajímá bezpečnost. Vyšetřování ne. A proč by taky mělo? Díky kreditní kartě a internetu je dneska soukromým očkem tak trochu každý.

Přesto se Eddie Caruso cítil být spíše soukromým vyšetřovatelem než bezpečnostním konzultantem.

Měl omšelou, nemastnou neslanou, nudnou kancelář v budově, pro niž platilo totéž. Nacházela se na Šestačtyřicáté ulici nedaleko od křižovatky s Osmou avenue a byla vyzdobená (kancelář, ne budova) téměř dvaceti fotografiemi sportovců v akci, které sám Caruso pořídil vysokorychlostním fotoaparátem Canon. Leckdo by ho pokládal za právního zástupce sportovců. Kromě něj sídlily v budově ortodontické ordinace, plastická chirurgie, účetní firmy, jednočlenné advokátní kanceláře a také copy centrum. Tohle bylo na New Yorku skvělé: dokonce i v divadelní čtvrti, v mekce všeho umění, si lidé potřebovali nechat vyspravit zuby a poprsí, zaplatit daně nebo přibarvit životopis. Hned vedle budovy se nacházela restaurace, kde vařili převážně pro turisty, ale spolehlivě; jídla nesla chuťovou pečeť Blízkého východu a Středozevního moře a takové grilované kalamáry tu měli opravdu vynikající. Caruso, který bydlel v Greenwich Village a pětikilometrovou cestu do práce často absolvoval pěšky (aby se zbavil převislého břicha), měl pětipodlažní šedou kancelářskou budovu i její okolí rád. Ačkoliv... jestli město nepřestane provádět přímo před budovou nekonečné výkopové práce, možná někam napíše dopis.

K čemuž se pochopitelně nikdy nedostane.

Eddie Caruso si nyní přečetl články o vraždě – nebo je lépe řečeno *prolétl* – a posunul hromádku zpátky ke Carmel.

Je to tady. Hra...

Paní Rodriguezová měla pravdu – příběh Sáry Liebermanové Carusa skutečně zaujal. Její kočovná mladá léta, její rebelské období, její snadné zapadnutí do života v New Yorku. Přípa-

dala mu, že to byla drzá a chytrá žena nemající čas na přetvářku, která se na Upper East Side množí jako bacily v nose čtyřletého dítěte. Caruso byl přesvědčený, že by tuto ženu býval měl rád.

A neskutečně ho štvalo, že ji Westerfieldovi umlátili kladivem, zabalili její tělo do odpadkového pytle a hodili ho do neoznačeného hrobu.

Podle novinových článků se matka se synem seznámili se Sárrou na jedné dobročinné večeři a spatřili příležitost vyzkoušet na ní svůj podfuk. Ověřili si, že je to bohatá a zranitelná stará žena, která žije sama a nemá žádné příbuzné. Dokonalý terč. Pronajali si byt v přízemí jejího domu na Upper East Side a nelítostně začali realizovat plán na ovládnutí jejího života. Sářina trpělivost nakonec přetekla a jednoho rána loni v červenci se je pokusila nahrát, jak jí vyhrožují. Westerfieldovi to však zjistili a donutili ji podepsat smlouvu, podle níž jim prodává dům téměř za hubičku. Nato ji ochromili taserem a umlátili.

Toho odpoledne se Carmel vrátila z nákupů a zjistila, že Sára v domě není. A protože věděla, že se Westerfieldovi vyptávali na její cennosti a že si je Sára chtěla nahrát, jak jí vyhrožují, okamžitě pojala podezření a zavolala policii. Vzhledem k naléhavosti situace – a také vzhledem k faktu, že detektivové při zběžné kontrole záznamů odhalili u obou Westerfieldových předchozí trestnou činnost ve státech Missouri a Kansas – byla reakce rychlá. Policie našla v garáži čerstvou krev. To opodstatňovalo povolení k prohlídce. Ohledávačka pak našla v domě taser se Sářinou kůží v hrotech, kladivo s Johnovými otisky prstů a s trochou Sářiny krve a vlasů a také lepicí pásku, na níž se našla Sářina a Miriamina DNA. V domě ležela i role odpadkových pytlů, z níž byly tři kusy odtržené.

Prodavač z místní prodejny kamerových systémů a bezpečnostních potřeb potvrdil, že dotyčný taser koupil týden před

vraždou u nich v prodejně John Westerfield a že za něj platil hotově. Policejní počítačové experti zjistili, že se Westerfieldovi pokusili nabourat do Sářiných finančních účtů – neúspěšně. Vyšetřovatelé však našli pojistné smlouvy na cennosti v domě: celková hodnota peněz a šperků dosahovala téměř 700 000 dolarů. V Miriamině šperkovnici se našly dva náhrdelníky, které podle svědků patřily Sáře. Všechny cennosti byly ukradené.

Obhajoba tvrdila, že se do domu vloupali členové drogového gangu a Sáru zabil některý z nich. Případně že Sára začala být senilní a sama někam odjela autobusem či vlakem.

Porotci však nesnášejí chabé výmluvy a v případě Sáry Liebermanové jim trvalo pouhé čtyři hodiny, než shledali obžalované vinnými. Soudce pak oběma vyměřil doživotní trest. Z rozloučení v soudní síni – matka a syn se objímali jako manželé – vznikla jedna těžce sentimentální fotka.

Carmel nyní řekla Eddiemu Carusovi: „Pořád jsem doufala, že policie její ostatky najde, víte?“

Johnovo auto bylo několik dní před Sářiným zmizením spatřeno v New Jersey, kde John údajně hledal pozemek pro jeden ze svých velkých realitních obchodů (z nichž žádný nikdy nepřekročil fázi snění). Předpokládalo se, že Sářino tělo skončilo tam.

Carmel pokračovala: „Nevím, jak je to u její víry – byla židovka –, ale určitě je i pro ni důležité, aby byl člověk pohřbený, měl náhrobek a lidi mohli nad jeho tělem pronést pár slov. Aby ho mohli navštěvovat pozůstalí. Nemyslíte, pane Caruso?“

Eddie to za nijak důležité nepokládal, ale přesto kývl. „Ovšem potíž je v tom, že šlo o jednoduchou smrt.“

„Jednoduchou?“ Žena si poposedla a lehce zachmužila obočí. „Já ji nechci zlehčovat, abyste rozuměla,“ dodal Caruso rychle, když viděl úlek v její tváři. „Myslím to tak, že se Sářina vražda hladce vyřešila. Pachatelé byli zlí, důkazy dobré. Žádné milující

děti, žádný skrytý poklad, který se nikdy nenašel, žádné konspirační teorie. Rychlé usvědčení. Když je smrt takhle jednoduchá, lidi o ni ztratí zájem. A stopy pak hodně rychle vychladnou. Tím chci říct, že by mohlo být drahé, kdybych se toho případu ujal.“

„Můžu vám zaplatit tři tisíce dolarů. Víc ne.“

„Za tuto částku byste si koupila asi dvacet pět hodin mého času.“ Caruso se z náhlého popudu rozhodl, že si nebude účtovat výlohy, které měl nasazené vysoko a slušně na nich vydělával.

„Promyslela jste si to dobře?“ ujistil se, než bude pokračovat.

„Jak to myslíte?“

„No, byl to ohavný zločin, ale spravedlnosti v něm bylo učiněno zadost. Pokud teď začnu pátrat, možná se vás budu muset zeptat na řadu věcí a vy celý incident prožijete ještě jednou. A když se lidé ohlížejí do minulosti, někdy tam najdou věci, které ani sami najít nechtěli.“

„Co třeba?“

„Nedá se vyloučit, že i když to tělo najdu, nebude možné ho exhumovat. Třeba ho pachatel..., řekněme *zneuctil*, když se ho zbavoval.“

Caruso poznal, že na tohle Carmel nemyslela. Podobné věci klient docení málokdy. Žena však vzápětí prohlásila: „Chci nad jejím hrobem odříkat modlitbu, ať je, kde je. Na ničem jiném mi nezáleží.“

Caruso přikývl a vytáhl ze skříňky plnou moc. Oba ji podepsali. A on do ní – opět z náhlého popudu – vepsal sníženou hodinovou sazbu. Když jeho nová klientka otvírala kabelku, aby z ní kvůli podpisu plné moci vytáhla řidičský průkaz, zahlédl Caruso uvnitř fotografie jejích tří dětí. Byli to už habáni a rodiče se určitě měli co ohánět, aby za ně zaplatili studijní výdaje.

Ty jseš ale měkkota, řekl si v duchu.

„Dobrá,“ oslovil klientku. „Tohle si tu nechám a pustím se do práce. Dejte mi své číslo domů a na mobil.“

Carmel zaváhala. „E-mail, prosím. Jenom e-mail.“ Napsala mu e-mailovou adresu.

„Jistě. Volat vám nesmím?“

„Ne, buďte tak hodný. Zmínila jsem se totiž před manželem, co zamýšlím udělat, a on prohlásil, že to není dobrý nápad.“

„Proč?“

Carmel ukázala na novinové výstřižky. „Někde to tam najde-
te. Policie si myslí, že pro Westerfieldovy možná pracoval ještě někdo další. A Daniel má strach, aby se ten člověk nedozvěděl, že jsme začali hledat Sáříno tělo. Nejspíš bude nebezpečný.“

To jsem fakt rád, že jste se o tom zmínila, pomyslel si Caruso jízlivě. „Dobrá, budu vám psát maily.“ Vstal.

Carmel Rodriguezová k němu vykročila a se slzami v očích ho doopravdy objala.

Caruso v duchu srazil vlastní sazbu o dalších pětadvacet dolarů, jen aby této ženě dopřál víc svého času.

Když odešla, zapnul znovu iPad, aby zjistil, co mu uniklo po sportovní stránce. Utkání už skončilo. Senegal vyhrál pět nula.

Pět?

Komentátor BBC se právě rozplýval nadšením, které této stanici vůbec nebylo podobné: „*V tomto utkání padly jedny z nejúchvatnějších branek, jaké jsem kdy v životě viděl...*“

Caruso opět přístroj vypnul. Přitáhl si výstřižky blíž k sobě, aby si zapsal poznámky – a zejména aby si přečetl o možném komplici Westerfieldových.

Napadlo ho, že za celá léta práce soukromě vyšetřujícího bezpečnostního konzultanta se jen jednou zapletl do strkanice, která trvala všehovšudy deset vteřin. Ani to nebyla pořádná rvačka.

Caruso měl oprávnění nosit střelnou zbraň a jednu pistoli skutečně vlastnil, jenže se jí naposledy dotkl zhruba před pěti lety. Předpokládal, že kulky za tu dobu obrostly mechem.

Přemýšlel, jestli mu opravdu bude hrozit nebezpečí.

A pak dospěl k závěru, že je to fuk. Hra musí obnášet špetku rizika. Jinak to není Hra.

Detektiv Newyorského policejního sboru Lon Sellitto kecl na židli ve své kanceláři na oddělení závažných trestných činů v policejní budově s názvem One Police Plaza. Neposadil se, ale kecl. Byl celý zmačkaný – kteréžto přídavné jméno vystihovalo jak jeho šedý oblek, tak i člověka v něm vězícího – a s toužebnou láskyplností hleděl na velký pytlík z restaurace Baja Express, který před chvílí položil na svůj přeplněný pracovní stůl. Přesunul pohled na návštěvníka. „Dáš si taco?“

„Ne, díky,“ odpověděl Caruso.

„Nepřidávám si tam sýr ani fazole,“ vysvětlil podsaditý detektiv. „Hodně tím srážím kalorie.“

Eddie Caruso znal Sellitta mnoho let. Detektiv byl rovný chlap, který neházel soukromým vyšetřovatelům klacky pod nohy, pokud se na něj nevytahovali nebo se nepletli do cesty opravdovým policajtům. Což Caruso nedělal. Choval se uctivě.

Ale ne pochlebovačně.

„Ručíš mi za to?“ dotázal se.

„Za co?“

„Že tam nejsou fazole, takže nebudeš prdět. Jestli budeš prdět, tak tu nechci bejt.“

„Myslel jsem to tak, že si tam nedávám *přesmažené* fazole. Jen normální fazolky, zelené nebo černé, nebo co vlastně mají za barvu. Obsahují mnohem míň kalorií. Když hubneš, tak je

výraz „smažený“ něco jako sprosté slovo. A „přesmažený“? To už je úplná katastrofa. Ovšem černé fazolky jsou v pohodě. Mají hodně vlákniny a příjemnou chuť. Jasně že po nich prdím. Ale to snad dělá každé jouda. Každé po nich prdí.“

„A nemůžeme tu záležitost vyřídit, než se začneš ládovat?“

Sellitto ukázal na tenký a schlíplý spis newyorské policie. „Vyřídíme ji hezky rychle, protože ta tvoje ‚záležitost‘ nám moc času nezabere. Případ je uzavřený a z detektivního hlediska to po pravdě řečeno nikdy žádný pořádný případ nebyl.“

Z okna kanceláře se dal zahlédnout kus přístaviště a Governor's Islandu. Caruso tenhle výhled miloval. Čas od času přemýšlel, že se do této čtvrti přesune, ale pak mu vždycky došlo, že jediná kancelář, kterou by si tu mohl dovolit, by měla ještě horší výhled než jeho současné sídlo v Midtownu, kde měl za oknem několik stromů a spoustu slunečního světla z druhé ruky – tedy odlesku od věžáku na Times Square.

Detektiv mu přistrčil spis. Vyšetřování vraždy Sáry Liebermanové. „To byl teda páreček, tihle dva.“ Ošklíbl se. „Je mi z nich šoufl. Matka se synem, a *jedna* postel v bytě. Představ si to.“

Caruso si to raději nepředstavoval.

„Takže tvoje klientka chce vědět, kam tahle dysfunkční rodinka ukryla tělo?“ pokračoval Sellitto.

„Jo. Je pobožná. Chápeš.“

„Ne, nechápu.“

„Já taky ne. Ale tak to prostě je.“

„Rychle jsem ještě ten spis prolítl,“ nadhodil Sellitto a ukázal na složku. „Jestli hledáš tělo, je New Jersey nejjistější sázka.“

„Četl jsem o tom v Daily News. Ale nic konkrétního se tam nepsalo.“

„Máš to ve spisu,“ zabručel Sellitto. „Nějaký pozemek u Kearny Marsh.“

„Neznám.“

„Není důvod. Kousek od Bergen Avenue. Název mluví za všechno.“

„Kearny?“

V Sellittově kulaté tváři se objevil úsměv. „Ha, na soukromého okouna jseš vtipnej. Co kdybys nastoupil k nám? Lidi jako ty potřebujem.“

„Takže ‚Marsh‘ mluví za všechno?“

„Jasně, ‚Marsh‘. Je tam bažina. Šílená bažina.“

„A proč jste si mysleli, že je to tělo tam?“ zeptal se Caruso.

„Podle pohybu Westerfieldových značek. Nejdřív zaplatil mýtné v budce na Jersey Turnpike. Na exitu dvě stě osmdesát sjel z dálnice a o půl hodiny později se na ní objevil znovu. Záznamy z bezpečnostních kamer v okolí ukázaly, že jeho auto parkovalo na několika místech u Kearny Marsh. On sám tvrdil, že si tam prohlížel vhodné pozemky k prodeji. Prohlašoval o sobě, že má realitní střevo. Odkud se vůbec tenhle výraz vzal?“

„Kdybychom byli ve filmu Quentina Tarantina,“ opáčil Caruso, „otevřel bych teď dlouhé jazykové okénko.“

„Jenže ve filmu nejsme a já vůbec nevím, o čem to sakra mluvíš.“

Sellitto v sobě Hru rozhodně měl.

Caruso prolistoval menší spis obsažený ve větším. Byl nadepsaný slovy *John Westerfield* a obsahoval řadu dokumentů, z nichž mnohé byly Westerfieldovými vlastními poznámkami a záznamy a spousta jich souvisela s realitami: stavební povolení, povolení k provozu jeřábů, povolení k průjezdu veřejnou komunikací, zkrátka všeho chuť úředních lejster, která člověk musí mít, pokud chce něco stavět na Manhattanu. Zajímavé – a usvědčující – na tom bylo, že šlo vesměs o mnohamilionové projekty, do nichž by se John nikdy nemohl pustit bez peněz Sáry Liebermanové.

„Slušná policejní práce,“ poznamenal uznale Caruso. „Kdy Westerfield v New Jersey byl?“

„Nevím. Pár dní před jejím zmizením.“

„Před? A našel se nějaký záznam, že tam byl i *potom*?“

„Ne. V tu chvíli nastal efekt Dallas.“

„Cože?“

„Dallas. Atentát na Kennedyho. Druhý střelec.“

„Nevěřím tomu, že tam nějaký byl. Udělal to Oswald. Sám.“

„Já se s tebou nepřu. Chci jenom říct, že Westerfieldovi pravděpodobně komplice *měli*. To on se zbavil těla. *Ve svém* autě. Proto neexistuje záznam o Westerfieldově druhé cestě do Jersey.“

„Jo, klientka se mi zmínila, že v tom případě mohl figurovat ještě někdo další. Ale proč by se zrovna on měl zbavovat těla?“

Sellitto poklepal na spis. „Hned potom, co ji zabili – ohledáčka poznala dobu úmrtí podle krve –, se Westerfieldovi nechali vidět na veřejnosti, aby měli alibi. A na úklid těla si najali někoho jiného. Nejspíš někoho z ózetka.“

„Z organizovaného zločinu?“

„Víš snad, co ózetko znamená, ne?“

„Ano, to vím. Jen jsem se ujišťoval.“

Sellitto mluvil dál: „Podle nás to byl nějaký druhořadý trouba. Westerfieldovi měli vazby na mafiány v Kansas City a ti zřejmě kontaktovali nějakou místní pobočku.“

„Gangsterský řetězec. Jako McDonald's.“

Sellitto obrátil oči v sloup. Možná ho napadlo, že Caruso není tak chytrý, jak si zpočátku myslel. „Westerfieldovi okradli paní Liebermanovou o tři čtvrtě milionu v hotovosti a špercích. Z těchhle peněz mohli komplice vyplatit.“

Carusovi se líbilo, že Sellitto mluví o oběti jako o „paní Liebermanové“. Měl v sobě úctu. To bylo dobré, patřilo to ke Hře. „Získali jste na něj nějakou stopu?“

„Ne, ale případ mezitím skončil a všichni na státním zastupitelství už na to s prominutím srali. Pachatele měli, tak proč mrhat prostředky?“ Sellitto konečně podlehl a vytáhl pytlík s obědem. Voněl moc hezky.

„A ten pár...“, začal Caruso.

„Je to matka se synem. Neříkal bych jim ‚pár‘.“

„A ten pár vám o tom třetím člověku něco prozradil?“

Sellitto se na Carusa zadíval tak, jako by už zhloupl i on. „Nezapomeň, že podle nich ji zabili fetáci. Případně se rozhodla jet na výlet a zapomněla se o tom komukoliv zmínit. Pro tenhle takřečený pár žádný třetí člověk neexistoval.“

„Takže se zajedu mrknout do Jersey. Kde přesně Kearny Marsh leží?“

Sellitto ukázal na spis.

Caruso ho sebral a uchýlil se do rohu kanceláře, aby si ho přečetl.

„Ještě jedna věc,“ dodal detektiv.

Soukromý vyšetřovatel zvedl hlavu. Čekal, že teď uslyší právnickou hatmatilku o vyloučení zodpovědnosti.

Detektiv však jen ukázal na misku černých fazolí, které pojídal. „Zůstáváš tu na vlastní nebezpečí.“

Beznadějné.

Eddie Caruso stál zhruba v místě, kde před časem parkoval zelený mercedes Johna Westerfielda, prohlížel si okolí a hledal nejlepší potenciální úkryt pro tělo.

Místo, kde ležela pohřbená Sára Liebermanová, tu nemohl najít ani náhodou.

Před ním se rozprostíraly stovky hektarů bažin plných hnědé vody, zelené vody, šedé vody, trávy, orobinců a moruší. Plus billion ptáků. Racci, kachny, vrány, jestřábi a pár dalších druhů –